

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P.
De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev.
C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman,
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XV, No. 21. Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

SEPTEMBER 1, 1939

Subscription Price \$2.00

MEDITATIE

De Vreugde Van Velerlei Verzoeken

Acht het voor groote vreugde, mijne broeders, wanneer gij in velerlei verzoeken valt; wetende, dat de beproeving uws geloofs lijdzaamheid werkt. Doch de lijdzaamheid hebbe een volmaakt werk, opdat gij moogt volmaakt zijn en geheel oprecht, in geen ding gebrekkelijk.

Jak. 1:2-4

Geweldig woord!

Als gij in verzoeken valt, in velerlei verzoeken, beschouw dan die verzoeken, die u omringen, die het op uw ondergang aanleggen, als een oorzaak van groote vreugde!

Zie er niets anders in, waardeer die verzoeken als geheel en al vreugde,—zoo staat het in de oorspronkelijke taal. Verzoeken zijn enkel en geheel een reden voor u tot blijdschap!

Wie, die ook maar eenigszins verstaat, door ervaring heeft leeren verstaan, wat het eigenlijk inhoudt om in verzoeken te vallen, stemt niet aanstonds toe, dat dit een geweldig woord is, een woord, dat we niet gemakkelijk aanvaarden en in de praktijk des levens in toepassing brengen; een woord, dat ook de allerheiligste slechts in den weg van lange en dikwijls bange ervaring in praktijk kan brengen.

O, het is nogal gemakkelijk om luchtjes over dit woord heen te lezen, om te zeggen, dat het toch zoo'n schoon en heerlijk en troostrijk woord is voor Gods kind in lijden, zoolang we met dat lijden niet persoonlijk in aanraking komen; het is den oppervlakkige niet moeilijk om dit woord hem voor te houden, wiens weg niets anders biedt dan moeite en verdriet, zoolang als eigen weg slechts met rozen als bezaaid is; het wordt niet zelden gezien, dat wie zelf blaakt van gezondheid

bij de sponde van hem of haar, die ineen krimpt van pijn en smart, meent te kunnen troosten door te zingen:

“In de grootste smarten

Blijven onze harten

In den Heer gerust”. . . .

Doch laat die “grootste smarten”, die moeite en dat verdriet, die angst en die pijn, die “velerlei verzoeken”, maar eens komen; laat de Satan maar eens van den Allerhoogste verlof krijgen, om aan te tasten al wat gij hebt, zoodat ge gelijk Job plotseling op de puinhoopen van uwe bezittingen en temidden van tien doodkisten, waarin de lijken uwer kinderen straks grafwaarts zullen worden gedragen, terneder zit; verlof krijgen ook, om straks uw lijf te doen vergaan van pijn; laat de wereld zich slechts ergeren aan uw trouwe belijdenis, en haar ergernis toonen door u een plaats in haar midden te ontzeggen, zoodat uw naam en positie, uw vrijheid en zelfs uw leven moet worden prijs gegeven om Christus' wil; en zing het dan nog eens!

Let er toch op, dat dit woord u niet vermaant om stil te zijn temidden van verdrukkingen.

Dat kan de wereld soms ook, althans uiterlijk.

De Stoïcijn maakte het zijn levens-philosophie, om zich te harden tegen allen tegenspoed, tegen alle pijn en smart en lijden en verdriet, zoodat hij ook bij de vreeselijkste pijnen elke klacht op de lippen kon smoren, en het diepste lijden kon verduren zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken. En ook thans ontmoet ge menschen, die stil kunnen zijn onder een zwaren last van lijden, die hun leed alleen kunnen dragen en die zich slechts verhardten in tegenspoed. Maar ook Gods kind kan soms stil zijn temidden van den druk, den Heere vreezende en geloovende, dat alle dingen hem worden toebeschikt door zijnen Vader, Die in de hemelen is. Hij komt dan niet in opstand, maar is onderworpen aan den wil des Allerhoogsten. En zalig hij, die door genade geleerd heeft om in de grootste smarten stil te zijn en te vertrouwen op den Heere zijn God.

Maar veel hooger mikt de vermaning in het woord van Jakobus.

Acht het voor groote vreugde, voor niets dan vreugde, wanneer gij in velerlei verzoeken valt!
Roem in de verdrukkingen!
Machtig woord!

Velerlei verzoeken!

Het woord, dat hier door *verzoeken* vertaald is, zou evengoed vertaald kunnen worden door *beproevingen*.

En ofschoon er groot verschil is in de beteekenis dezer beide woorden, is er toch ook een nauw verband tusschen beide.

Dezelfde omstandigheden, dezelfde ervaringen, hetzelfde lijden en dezelfde tegenspoed zijn niet zelden beide beproevingen en verzoeken.

Doch de twee termen beschouwen diezelfde levenservaringen uit geheel verschillend oogpunt.

Verzoeking vindt altijd haar oorzaak in haat. Wie u verzoekt, al doet hij het ook onder den schijn van vriendschap, is nimmer uw vriend, doch steeds uw vijand. Maar beproeving heeft haar motief in liefde. Verzoeking bedoelt altijd uw val, heeft ten doel u tot zonde te verleiden, u ontrouw te doen zijn aan uw belijdenis, uw Heer en Heiland te verloochenen, den weg van Gods geboden u te doen verlaten om in de wereld, in de lusten des vleesches, de lust der oogen en de grootheid des levens uw genietingen te zoeken. Maar beproeving bedoelt uw heil. Ze wil het werk, dat door Gods genade in u werd gewrocht, versterken, in heerlijker glans doen schitteren, tot eer en heerlijkheid van Hem, Die het in uw hart wrocht. Verzoeking richt zich op uw zondig vleesch, op de begeerlijkheid, die in uw hart woont en werkt, om haar op te wekken en u te bewegen haar te vervullen. Maar beproeving richt zich op het werk van Gods genade in uw hart, stelt de machten van Satan, wereld en vleesch tegenover dat werk van Gods genade, om het te prikkelen tot den strijd, in en door den strijd te sterken en te doen overwinnen en te louteren, zooals men zilver loutert door vuur.

Daarom verzoekt God nooit!

God kan niet verzocht worden met het kwade en Hij zelf verzoekt niemand.

Als iemand verzocht wordt, zoodat hij bezwijkt en in zonde valt, dan wijte hij het aan zijn eigen begeerlijkheid, die hem aftrekt en verlost, die door wereld en Satan ontvangt, straks baart, zonde en dood.

In dezen zin bedoelt dan ook onze tekst niet het "vallen in velerlei verzoeken". Niet dat toch is een oorzaak van vreugde maar veeleer van diepe droefheid en bittere smart, dat gij *valt*, dat ge *bezwijkt* in het midden van verzoeken, doordat ge door uw eigen begeerlijkheid wordt afgetrokken en verlost.

Maar wel is het de bedoeling, dat ge het voor groote vreugde moogt en zult achten, wanneer de machten van

Satan en wereld u van alle zijden omringen, u vervolgen, op u aanrukken om u te verdelgen, u verdrukken en u doen lijden om Christus' wil, zoodat ge als het ware in hare handen valt, midden onder haar valt, en ze u geen plaats laten in de wereld.

Velerlei verzoeken!

Want velerlei zijn de lagen des Satans. Velerlei zijn de listen der booze wereld. Velerlei zijn de pogingen, die de machten der duisternis aanwenden om Gods kind te verleiden en Gods werk in hem te verwoesten. Daar is een direkte inwerking van den vorst der duisternis, waardoor hij u tracht te bewegen om in tegenspoed tegen uw God op te staan en te murmureeren, of om in voorspoed u te verheffen en op het vleesch te vertrouwen. Daar is de verlokking der wereld, u haar eer en grootheid aanbiedend, haar geld en haar goed, haar naam en positie, zoo ge slechts den wil der wereld wilt volbrengen en u nederbuigen en knielen voor haar vorst. Daar is ook haar vreeselijke bedreiging, haar woede en haat, haar vervolging en verdrukking, waardoor ze u alles ontnemt, zoo ge weigert ontrouw te worden aan Hem, Die u kocht met Zijn dierbaar bloed. En daar is ook uw eigen vleesch, daar zijn de bewegingen des lichaams, zonder welke Satan noch wereld vat op u zouden kunnen hebben, maar die thans in bondgenootschap treden met de machten der duisternis, die u omringen!

Inderdaad, velerlei verzoeken! !

O, neen, ge zocht ze niet.

Ge begaaft u niet in zondigen overmoed op den weg, waarin ge temidden van die verzoeken zoudt aanlanden.

Veeleer zocht ge ze te ontvlieden.

Maar ge vielt er in!

God Zelf deed al die verzoeken op u aankomen!

En ge wordt nu geroepen tot den strijd!

Den strijd des geloofs!

Acht het dan niets dan vreugde!

En het is geen ijdele vreugde, zonder grond in de werkelijkheid, waartoe Gods Woord ons hier opwekt.

Als het zegt, dat we het groote vreugde, louter vreugde zullen achten, wanneer we in velerlei verzoeken vallen, dan is het, omdat die verzoeken metterdaad reden van blijdschap zijn!

Niets verstaat hiervan hij, die zijn deel in dit leven heeft, die zijn hart zet op de dingen, die gezien worden, die in het tijdelijke zijn heil zoekt. Hoe zouden dan toch de tegenspoed en het lijden dezes tegenwoordigen tijds oorzaak van blijdschap kunnen zijn? Het lijden als zoodanig kan immers nooit tot vreugde zijn. Ook het kind van God verblijdt zich niet in smart en ellende op zichzelf.

Doch wie de dingen anders ziet, wie niet merkt op de dingen, die gezien worden, die tijdelijk zijn, maar op de dingen, die niet gezien worden, die eeuwig zijn, mag metterdaad roemen ook in de verdrukkingen, en het niets dan vreugde achten, wanneer hij in velerlei verzoeken valt. Want in die verzoeken zit eene rijke geestelijke vrucht. Dit is allereerst reeds aangeduid in de uitdrukking: "de beproeving uws geloofs". Door de verzoeken wordt uw geloof beproefd. Dit is wel niet het doel van den Verzoeker. Het tegendeel is waar. Satan, wereld en eigen zondig vleesch bedoelelen door de verzoeken het geloof niet te beproeven, doch te verwoesten. Doch de Heere onze God, Die in laatster instantie ons in die velerlei verzoeken leidt, bereikt Zijn eigen doel. Ook de machten der duisternis zijn Hem onderworpen. Ook de duivel, de wereld en ons eigen zondig vleesch moeten Hem dienen. En Hij gebruikt de verzoeken als beproevingen. Dat geloof, dat beproefd wordt is Zijn eigen werk. Het kan nooit vergaan, want Hij bewaart het. Hij werpt Zijn eigen werk in de smeltkroes der verzoeken, om het te beproeven.

Gods doel met Zijn werk in ons wordt dus bereikt. Nimmer eenig ander doel!

En reeds dat is een oorzaak van vreugde, van niets dan vreugde. Want als Hij, door middel van de verzoeken, ons geloof beproeft, dan wordt het gelouterd zooals het zilver wordt gelouterd door het vuur. Dan wordt het valsche van het echte gescheiden, en komt het echte in heerlijker glans te voorschijn. Zoo is het met den Christen persoonlijk. Door den strijd wordt hij gesterkt, bevestigd, gefundeerd. Hij leert hoe langer zoo meer van zichzelf en alle arm des vleesches afzien, en zich vast te klemmen eenig en alleen aan den God Zijner volkomene zaligheid in Christus Jezus. Door het lijden wordt hij geheiligd. En zoo is het tevens met de Kerk van Christus in de wereld. In de hitte der verzoeken kan het schijn geloof juist niet staande blijven, zich niet handhaven, komt het aan het licht, wie den Heere vreest en wie Hem niet vreest.

En zoo ontvangt het geloof door middel van de verzoeken een beproefd karakter.

En dat beproefd geloof werkt lijdzaamheid.

Zoo toch moet ongetwijfeld de tekst worden gelezen naar de bedoeling van het oorspronkelijke: wetende, dat het beproefd karakter van uw geloof lijdzaamheid werkt.

Die lijdzaamheid is een verdere vrucht van de verzoeken, waarover het kind van God, dat zoekt de dingen, die boven zijn, zich grootelijks mag verheugen.

Ze is geen natuurlijke hardheid, geen Stoïcijnsche houding van onverschilligheid tegenover het lijden dezes tegenwoordigen tijds. Het kind van God verhard zich niet tegen de smart des levens. Hij voelt het lijden. Hij voelt het zelfs zeer diep. Des te dieper gevoelt hij de smart des lijdens, omdat hij in zich heeft

het beginsel der eeuwige gelukzaligheid. Hij zucht en kreunt onder het lijden, verlangt met al wat in hem is naar de volkomene en eindelijke verlossing.

Noch ook is die lijdzaamheid een zeker natuurlijk geduld, waardoor iemand gelaten zich schikt in het onvermijdelijke.

Neen, ze is genadevrucht, juist gewerkt door het beproefde geloof. Ze is die spankracht des geloofs, waardoor we in staat zijn om te midden van alle aanvallen des Satans en zijne machten getrouw te zijn, staande te blijven, het lijden met blijdschap te dragen om Christus' wil. Ze doet ons roemen in de overwinning temidden van den strijd. Ze doet ons meer dan overwinnaars zijn door Hem, Die ons heeft liefgehad, in de wetenschap, dat ook de vijand en zijne verzoeken ons moeten dienen. En ze is zich klaar bewust van de eindelijke, de volkomene, de eeuwige overwinning in den dag van Christus.

Op die eindelijke heerlijkheid ziet de lijdzaamheid, en acht de tegenwoordige verdrukking zeer licht en zeer haast voorbijgaand.

Van die eindelijke overwinning is ze verzekerd.

Door die eindelijke overwinning, die dan steeds meer het haat verblijdt, ontvangt ze nieuwe kracht en nieuwen moed om den strijd te strijden ten einde toe, en het lijden gewilliglijk te dragen.

Die lijdzaamheid is de kracht, waardoor we worstelen op naar Zions top!

Niets dan vreugde!

Zijt dan niet bevreesd!

De lijdzaamheid hebbe een volmaakt werk!

Hinkt niet op twee gedachten; weest niet dubbelhartig!

Tracht niet uw Heiland en Koning te dienen én ook den Mammon. Bestrijdt en weerstaat den vijand niet ter eener zijde, om aan de andere zijde met hem te heulen en hem voet te geven. Weest niet halfslachtig. Wat er ook gebeure, hoe ook de vijand woede, wat hij u ook zou ontnemen, hoe fel ook de vervolging, hoe diep en bitter ook het lijden zij, hoe hard ook de strijd, geeft nooit iets toe, aarzelt nimmer, sluit nooit een verdrag met de vijanden van uwen Koning. . . .

Volhardt ten einde toe!

Uwe lijdzaamheid zij volkomen; ze hebbe een volmaakt werk!

Dan, maar dan ook alleen, zult ge volmaakt zijn en geheel oprecht in deze wereld, lichten temidden der duisternis, vrienden Gods tegenover Zijne vijanden, getrouw in alles, gebrekkelijk in geen ding!

En straks wordt ge zalig!

Eeuwiglijk!

H. H.

EDITORIALS

Naar Vermogen

Bij de bediening des heiligen doops aan onze kinderen leggen we voor God en Zijne gemeente als ouders de belofte af, om die kinderen in de voorzeide leer naar ons vermogen te onderwijzen, of te doen en te helpen onderwijzen.

Wie, zooals ondergeteekende, in de zomervacantie een tijdlang verkeert in de Amerikaansche kerkelijke wereld, wordt telkens opnieuw en steeds dieper overtuigd van het groote gewicht dezer belofte en het naderen er van.

In de kerk, wier diensten wij ook dezen zomer bezochten, en die nog tot de zuiverste mag worden gerekend, wat belijdenis en bediening des Woords betreft, is het opvallend hoe weinig jeugdigen en kinderen de diensten bijwonen.

En één der hoofdzaken moet ongetwijfeld gezocht in het feit, dat men reeds lang ontwend is geworden aan hetgeen de doopsbelofte van ons eischt in betrekking tot de opvoeding onzer kinderen. Catechisaties worden niet gehouden. Christelijke scholen zijn natuurlijk onbekend. Het onderwijs "in de voorzeide leer" moet worden overgelaten aan de Zondagschool, en aan de zoogenaamde "vacation Bible schools", die gedurende een paar weken in den zomer worden gehouden.

En zoo is er weinig of geen kennis van "de voorzeide leer" en groeit er een geslacht op, dat onvreemd is aan de eerste beginselen der waarheid, en dat voor de kerk des Heeren verloren is.

Nu de zomervacantie weer ten einde is en de verschillende inrichtingen van onderwijs weer zullen worden geopend, is het zeker niet ongepast, dat we onze aandacht opnieuw bepalen bij die gewichtige belofte, die we bij den doop onzer kinderen aflegden.

Naar vermogen!

Dat houdt in het algemeen in, dat we al onze krachten inspannen, en alle middelen, die de Heere ons geeft, gebruiken om onze kinderen op te voeden naar den eisch des verbonds, in de zuivere gereformeerde waarheid.

En daartoe komen in het bijzonder in aanmerking het onderwijs in het huisgezin, op de catechisatie en op de Christelijke dagschool.

Zeker, ook en dat wel allereerst het onderwijs en de opvoeding in het huisgezin. De doopsbelofte toch houdt niet slechts in, dat we onze kinderen naar vermogen zullen "doen en helpen onderwijzen", maar ook,

en zelfs allereerst, dat we het als ouders zelf doen. In het huisgezin worden de grondslagen gelegd. Op de ouders rust allereerst de verantwoordelijkheid voor de opvoeding hunner kinderen naar den eisch des verbonds. Zij oefenen invloed uit op die kinderen van hun prille jeugd aan. Zij zijn geroepen om door direkt onderwijs, zoowel als door voorbeeld en vermaning en tucht, die kinderen als voor het aangezicht des Heeren op te voeden. De invloed van het huisgezin, van vader en moeder, kan niet licht worden overschat. En wie klassen van kinderen moet onderwijzen ziet in die kinderen maar al te duidelijk den verschillende invloeden, die er van de verschillende huisgezinnen op die kinderen uitgaat. En in geen geval mogen de ouders hunne verantwoordelijkheid in dit opzicht schuiven op de schouders van catechiseermeester of schoolonderwijzer. Deze kunnen en moeten helpen, maar ze kunnen nimmer de plaats der ouders innemen, noch ook goed maken, wat de ouders bederven.

Doch daar is ook de catechisatie.

En ook het gewicht van deze wordt niet gemakkelijk overschat. Daar toch hebt ge ambtelijk onderwijs, de ambtelijke bediening des Woords aan de kinderen, jongelingen en jongedochters des verbonds, dat zich ten doel stelt om de kinderen te vormen tot mondige en belijdende leden van de kerk van Christus in de wereld, en dat de Heere Christus op bijzondere wijze wil zegenen. Daar hebben we de gelegenheid om het zaad des verbonds grondig te onderwijzen in de specifieke waarheid, die de Heere onze God ons toevertrouwde, in de leer, die we liefhebben en belijden. Getrouwe catechisanten worden in den regel ook getrouwe en sterke leden der kerk; wie slordig is in catechisatie-bezoek en catechisatie-werk, wijkt straks af en verlaat de kerk, óf zoo hij later tot inkeer komt, kan niet dan met groote inspanning de schade inhalen. Onze kerkeraden mogen dan ook wel scherp toezien, dat op onze catechisatiën degelijk onderwijs wordt verstrekt, en dat de jeugdigen der gemeente haar getrouw bezoeken. En de ouders zijn geroepen ook in dit opzicht hunne belangstelling te toonen en getrouw mede te werken. Zij dienen er voor te zorgen, dat hunne kinderen getrouw ter catechisatie komen; mogen niet om allerlei redenen, met name allerlei programma's en sport-aangelegenheden, ook al gaan ze uit, zooals tegenwoordig, helaas, maar al te dikwijls het geval is, van Christelijke scholen, hunne kinderen verlof geven om de catechisaties te verzuimen; en dienen er tevens een oog op te houden, dat de kinderen hun catechisatie-werk thuis getrouw verrichten.

En dan is daar eindelijk de Christelijke school.

Protestantsche Gereformeerden hebben den naam, dat ze sterk voor Christelijk onderwijs zijn. Dit volgt dan ook uit hun beginsel. Ze willen met hunne kinderen heel hun leven uit het beginsel der wedergeboorte leven en in deze wereld staan voor de zake van den

Zone Gods. Uit dat beginsel volgt ook, dat ze hunne kinderen voor zulk een leven willen zien opgevoed en onderwezen. Eigenlijk kan alleen op dit standpunt de Christelijke school gehandhaafd blijven. Op het standpunt der "gemeene gratie" moest men eigenlijk met de "wereld" meewerken. Dat wie werkelijk Protestantsch Gereformeerd is met hart en ziel voor de Christelijke dagschool is, ligt dan ook in den aard der zaak.

En toch is er gevaar, dat we dat beginsel niet zullen handhaven en in praktijk brengen.

Er wordt veel geklaagd over de bestaande Christelijke scholen ten onzent, en ik voeg er aanstonds aan toe: niet zonder reden. Men klaagt, dat men op die scholen onze kinderen de leer der gemeene gratie inpompt; dat men ze allerlei Arminiaansche liedekens doet zingen; dat de programma's, die worden opgevoerd weinig of in het geheel niet verschillen van die der "wereld"; dat men het dikwijls al te licht opneemt met schouwburg en bioscoop; dat vele der onderwijzers en onderwijzers van de gereformeerde waarheid weinig of niets afweten, etc.

Wie zou het ontkennen?

Daar komt nog bij, dat men met ons, Protestantsche Gereformeerden, omdat we nu eenmaal in de minderheid zijn, weinig of niet rekent, behalve als er behoefte is aan geld, zoo klaagt men.

Velen verliezen daardoor den moed.

Anderen zoeken er misschien een voorwendsel in om de goedkoopste weg te kiezen en zenden hunne kinderen naar de publieke school.

En toch, dit mag nooit.

Naar vermogen!

Dit houdt zeker in, dat we alle onze krachten inspannen en onze middelen aanwenden om onze kinderen Christelijk onderwijs te geven.

Kan dat door medewerking met de bestaande Christelijke scholen, het blijve zoo.

Kan dat niet, en bezitten we de middelen en krachten om eigen scholen te bouwen, zooals b.v. Redlands reeds genoodzaakt werd te doen, dan de hand aan de ploeg.

Bezitten we daartoe de middelen en krachten niet, dan toch de kinderen naar de Christelijke school, en al onze invloed aanwenden, om dat onderwijs zoo goed mogelijk te doen zijn. 't Blijft altijd een zwak argument: de bestaande Christelijke school bevredigt niet; daarom maar naar de publieke school! Als of deze wel en meer bevredigen kon!

En een iegelijk zij voor God en zijn consciëntie overtuigd, dat hij getrouw is aan de belofte voor den Heere en Zijne gemeente afgelegd, om onze kinderen in de voorzeide leer naar vermogen te onderwijzen of te doen en te helpen onderwijzen.

Laat ons toch pal staan voor het beginsel!

H. H.

Brief Uit Manhattan

Geliefde Vrienden:

Het is alreeds ettelijke maanden geleden dat wij iets van uit Manhattan hebben laten hooren. Het dacht ons goed om de Standard Bearer lezers het een en ander mede te deelen. Wij zijn hier in Montana in het begin van den gerst en tarwe oogst. Het is een wonder schoon gezicht, de groote graanvelden op de hellingen, goud-geel in het licht der zon, tegen de achtergrond der rotsachtige bergen, welker kruinen met sneeuw bedekt zijn. De oogst is deze herfst zeer rijk. De tarwe oogst wordt geschat op vijf en twintig tot vijftig bu. per akker.

Het boerenbedrijf is hier in de laatste vijf-en-twintig jaren ontzettend veranderd. Waar men vroeger van vijf-en-twintig tot dertig paarden gebruikte om het werk te verrichten, heeft men nu niet één. Schier al het werk wordt gedaan met "modern machinery". waar men vroeger van twee honderd tot twee honderd en vijftig akkers bewerkte, zijn er nu die van 500 tot zelfs meer dan 1000 akkers land bebouwen. Waar men vroeger in den oogst-tijd van tien tot vijf-en-twintig mannen van noode had om den oogst binnen te zamelen, doet men het nu met drie of vier mannen, met behulp van groote "combines". Deze "combines" zijn reusachtige combinaties van maaier en dorsch machines. Aan de eene zijde is er een maaier, die het graan neer maait in strepen van tien tot twaalf voeten breed, en aan de andere zijde komt het gedorschte graan er uit. Het is waarlijk een lust om het te zien. Deze groote "combine" wordt getrokken door een "tractor", en met de hulp van slechts drie of vier mannen maait en dorscht men van twintig tot vijf-en-twintig akker 'sdaags.

Het is ongeveer één jaar dat wij in Manhattan hebben mogen arbeiden, en niet tegenstaande de bittere tegenstand van deze óf gene, mogen wij gelooven dat de Heere onzen arbeid alhier heeft willen bekronen met Zijne zegen. De bitterste tegenstand wordt veroorzaakt niet zoozeer door dat men ons beschuldigt van afwijking van de gereformeerde waarheid, maar omdat wij de kerkelijke rust verstoren. Men heeft de vrede liever dan de waarheid. Er is meer eigen belang dan belangstelling in de eere Gods en in het welzijn van Zion. Dat men God's souvereiniteit aantast, en dat men zich koud noch heet maakt over de zaak van God's verbond, daar trekt men zich niets óf weinig van aan. Maar o wee, indien het zwaard des woords uiteenscheurt wat uiteen behoort, dan ervaart men bittere haat en tegenstand. Men wil rust zonder arbeid, vrede zonder strijd; maar God's Woord leert ons dat er zonder strijd van geen vrede, en zonder arbeid van geen rust sprake kan zijn.

Men verstaat niet dat de allereerste vraag in de

beoordeeling van een zekere beweging niet is, of zij de vrede verstoort, maar of zij den toets van God's Woord kan doorstaan. Wij zijn het van harte ééns met een zekere schrijver in de Reformatie van August 26, 1938 die schreef als volgt, "Nu zou ik niet durven beweren, dat elke beweging, welke verdeeldheid en onrust in de gemeente des Heeren teweeg brengt, te veroordeelen is. De geschiedenis der kerk leert anders. Dikwijls was het God zelf, die de kerkelijke rust verstoorde om tot nieuw leven op te wekken. Bij de beoordeeling van een beweging mag alzoo niet de vraag overheerschen, of zij onrust verwekt, maar moet worden nagegaan of zij den toets van Gods Woord kan doorstaan." Indien iedere beweging, die in de Kerk des Heeren de rust verstoorde, veroordeeld moet worden, dan ware alle poging tot Reformatie ten eenemale onmogelijk. En niet het minst behoort tot het lijden om Christus wil, dat juist diegenen die vervuld waren met een ijver voor Gods huis en een brandende liefde voor Jeruzalem, gekenmerkt werden als de verstoorders Israels.

Ook hier te Manhattan heeft het gepredikte woord strijd en twisting veroorzaakt, hetwelk ook te verwachten was, en het is onze bede, niet dat deze strijd en twisting ophoude, maar dat ons strijden steeds meer geheiligd moge worden, en dat wij in ons strijden allen gedrongen mogen zijn door de liefde van Christus. Het moet geen lust tot strijden zijn die ons dringt, maar liefde tot de waarheid. En daar de voorstanders der Algemeene genade een eenzijdige nadruk leggen op Gods liefde, ten koste van Zijn vlekkelooze heiligheid en gerechtigheid, daar gevoelen we het onze heilige roeping om hiertegen te waarschuwen.

Wij werden wederom in die overtuiging gesterkt toen onlangs Ds. Lijzenga (de Ds. die beweert dat Paulus den Heiligen Geest laat "schrijven" in heidenharten.) in Manhattan het Woord bediende naar aanleiding van Lukas 12:32: "Vrees niet, gij klein kuddeken; want het is uws Vaders welbehagen ulieden het koninkrijk te geven." De spreker gaf te kennen dat hij deze tekstwoorden vooral wilde beschouwen uit het oogpunt van het welbehagen Gods. Ofschoon de spreker zeer veel teksten aanhaalde om ons de idee van Gods welbehagen duidelijk voor te stellen was het opmerkelijk dat Lukas 10:21 juist niet werd aangehaald, waar wij lezen: "Ik dank U, Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt die den kinderkens geopenbaard; ja Vader, want alzoo is geweest het welbehagen voor u." Opmerkelijk zeg ik, want indien Ds. Lijzenga rekening gehouden had met dit gedeelte van Gods Woord zou hij bewaard gebleven zijn voor de eenzijdige voorstelling die hij gaf van Gods welbehagen. Volgens den spreker was het welbehagen des Heeren een stroom van liefde die van God uitging over het gansche scheepsel, zoodat het goddelooze rot dat roekeloos met God en godsdienst spot, zelfs niet werd buiten gesloten. Met nadruk verkondigde hij dat Gods welbehagen rust op het gansche menschedom.

digde hij dat Gods welbehagen rust op het gansche menschedom.

Er werd niet met één woord gerept over Gods oordeel en toorn over de goddeloozen, en dat God naar ditzelfde welbehagen voor de wijzen en verstandigen het Koninkrijk verbergt. Zulk een eenzijdige voorstelling van Gods welbehagen, een voorstelling die alleen rept van Gods liefde, maar niet van Zijn toorn, die wel spreekt van genade maar niet van oordeel, is geheel en al in strijd met Gods Woord en tast God in Zijn hoogeheid en heiligheid aan. Dr. A. Kuiper schrijft in het eerste deel van "Uit het Woord" over Gods Welbehagen o.a. als volgt: "Denken we ons de menscheid, gelijk ze in haar vergiftigden dampkring gehuld, buiten Christus voor Gods oog leeft, dan wordt geen Engelenzang van 'Welbehagen' maar wel het ontzettend woord van den Apostel over haar uitgeroepen, dat *'de toorn Gods van den hemel geopenbaard wordt over alle ongerechtigheid der menschen'*, Rom. 1:18. (Onderstreping van Dr. Kuiper.) pp. 184. Verder schrijft hij: "s'Heeren Welbehagen kan op u niet rusten, zoo lang de Christus in uw ziel geen woning heeft gemaakt," pp. 189. Dat dit een beginsel overtuiging was bij Dr. Kuiper is duidelijk uit het volgende, pp. 190; "Drie beginselen staan vast. Allereerst, Gods Welbehagen komt niet over u, tenzij voor zijn eeuwige aanschouwing de zonde uit u zij weggenomen. 'De Heere is te rein van oogen dan dat Hij het kwaad zou kunnen zien!' hoe zou dan zijn welbehagen, zijn verlustiging, de volzaligheid van zijn goddelijk genieten zich rijmen laten met de onheilige reuke der zonde, die uitgaat van het onwedergeboren hart?" Hier beluisteren wij het zuiver antithetisch geklank van Gods Woord. In het 'Welbehagen Gods' ligt niet alleen opgesloten Zijn liefde voor Zijn kinderen, en voor al het scheepsel dat Hem looft, maar ook Zijn toorn over alle goddeloosheid der menschen; niet alleen Zijn wil om het 'kleine kuddeke' het Koninkrijk te geven, maar ook om het den wijzen en verstandigen te verbergen; want "De Heere heeft alles gewrocht om Zijn Zelfs wil; (Welbehagen) ja ook den goddelooze tot den dag des kwaads." Spreuken 16:4.

Ook werden er hier gedrukte exemplaren verspreid onder de kerkeraadsleden der Christelijke Gereformeerde gemeente, van de rede die Ds. L. te Edgerton had geleverd over de Algemeene genade. Alhoewel mijn naam herhaaldelijk wordt genoemd en Ds. L. mij beschuldigt van allerlei vreeselijke dingen, is men zeer voorzichtig dat ik geen copie machtig kan worden. Zelfs Ds. L., toen ik hem er om schreef, weigerde om mij een copie toe te zenden. Dit noem ik in één woord achterklap. In deze rede zegt Ds. L. o.a. dat in Ps. 86:15 de psalmist de taal bezigt van Jonah, dat God over de hoovaardigen en de vergaderingen der tirannen een barmhartig en genadig God is, lankmoedig en groot van goedertierenheid. Dit is niets anders dan opzettelijk de Schrift verdraaien en toont ons hoe men

met het heilige speelt om de leer der Algemeene genade te handgaven. In deze verzen 14-16 van Psalm 86 troost zich de Psalmist, dat alhoewel de hoovaardigen tegen hem opstaan en de vergadering der tirannen zijne ziel zoeken, de Heere *hem* barmhartig en genadig is, lankmoedig en groot van goedertierenheid en waarheid. Dit blijkt nog verder uit het 16de vers waar de psalmist onmiddellijk deze bede uit "Wend U tot *mij* en wees mij genadig." Ds. L. verstaat noch de taal van Jonah, noch die van den psalmist.

In een andere predikatie over I Cor. 6: 1: "En wij als medearbeidende, bidden u ook, dat gij de genade Gods niet tevergeefs moogt ontvangen hebben," verklaarde Ds. L. dat de apostel hier sprak van de algemeene genade, en dat de gemeente deze algemeene genade niet tevergeefs moest ontvangen maar door middel daarvan moest komen tot de zaligmakende genade. Deze en dergelijke onbekookte uitdrukkingen sterken ons in onze overtuiging dat wij geroepen zijn om te waarschuwen tegen de dwaling der Algemeene genade leer.

Het is onze hoop en bede dat er spoedig ook hier te Manhattan een Protestantsche Gereformeerde gemeente tot openbaring moge komen. In antwoord op de hiervolgende brief zijn er onderscheidene huisgezinnen die hunne begeerte openbaarden om tot een gemeente georganiseerd te worden.

Geliefde Broeder en Zuster in den Heere:

Maandag avond, Juli 31, om 8 uur, zal er, D. V. een vergadering gehouden worden met het doel om maatregelen te nemen tot het organiseren van een Protestantsche Gereformeerde gemeente.

Indien het, na ernstige en biddende overweging, uw overtuiging is, dat de Christelijke Gereformeerde Kerk in de leer der 'Drie Punten' is afgeweken van de aloude gereformeerde waarheid dat de genade particulier is; En indien het uwe begeerte is om weder te keeren naar de aloude Formulieren van Eenigheid, die in alles gegrond zijn op Gods onfeilbaar Woord, namelijk de Belijdenis des Geloofs, den Heidelbergschen Catechismus en de Canones van Dordrecht;

Dan verzoeken wij u ernstiglijk en dringend, om Christus wil, en om der waarheids wil, om met ons te verenigen als een Protestantsche Gereformeerde gemeente. Opdat de Zendingscommissie onzer Kerken moge weten hoevelen daartoe gezind zijn verzoeken wij u het volgende te onderteekenen voor Maandag avond, den 31sten Juli.

Wij, ondergeteekenden, geven hiermee te kennen, dat het onze ernstige begeerte is dat alhier te Manhattan

een Protestantsche Gereformeerde gemeente, onder des Heeren zegen, tot stand mag komen.

Mr. and Mrs.

met gedoopte kinderen.

In het laatste nummer van 'De Reformatie' lazen wij het volgende van de hand van een der Gereformeerde leiders;

"... Er was ook geen enkele reformatorische beweging of er was tegenstand. Iedere reformatie is in het midden der historische branding 'deformatie' genoemd.

Ook hebben daarbij velen gesproken van "overdrijving" en "eenzijdigheid" en van gebrek aan waardeering voor het goede, dat er nog was."

Het is opmerkelijk dat ook wij deze zelfde klachten hooren in onzen tijd. Geve de Heere dat wij hierin onze roeping en verplichting mogen verstaan, maar ook dat wij het een groot voorrecht mogen achten dat de Heere ons in deze dagen van groote ontrouw terug roept tot de oude en beproefde paden.

U hierin de onmisbare leiding des Heiligen Geestes toebiddende, verblijven wij,

Uw dienaar om Christus' wil,

B. Kok, V.D.M.

Laat mij deze brief eindigen met het slot van Dr. Schilder's toespraak op de herdenkingssamenkomst te Rotterdam, "God Geve ons, weer te leven in den geest van Johannes en één te maken de zalving én de tucht, het isolement dat noodig is aandurvend, maar elk ander isolement afwijzend.

Zóó kunnen wij zingen Ps. 122, den psalm dien ik altijd zoo graag laat zingen in de kerk. Ook in dien psalm wordt gesproken van liefde en eenheid: 'kom ga met ons en doe als wij!'; 'Jeruzalem, dat ik bemin'; maar in dat Jeruzalem, in den tempel staan dan ook de rechterstoelen; ook in dezen mogen we niet half zijn en scheiden wat God saamvoegde: liefde en tucht. En zoo willen we besluiten met het zingen van Psalm 122:2.

De stammen naar Gods naam genoemd
Gaan derwaarts op daar elk zich buigt
Naar d'ark die van Gods gunst getuigt
Daar elk zijn naam belijdt en roemt.
Want d'achtb're zetel van 't gericht
Is daar voor Davids huis gesticht;
De rechterstoelen staan daar binnen.
Bidt met een algemeene stem
Om vrede voor Jeruzalem
Het ga hun wel die U beminnen.

B. Kok.

Een Nieuw Lied

De grondfout van Kain was, dat hij den Heere een oud en verouderd lied wilde zingen. 't Is niet waar, dat Kain niet godsdienstig was. Zoo wordt hij wel eens voorgesteld, maar dat is toch niet waar. Hij was een zeer godsdienstig mensch. Hij wilde den Heere wel offeren, doch op zijn eigen wijze. Hij wilde den Heere wel zingen, doch op zijn eigen wijs. Kain wilde net doen alsof er niets gebeurd was; wilde God dienen als priester der schepping en vergaderde daarom van de vrucht der aarde; stapelde het op zijn altaar en ging voorts naar God toe in gebed en dank. Ge gevoelt wel, dat als men Kain voorstelt als een geheel ongodsdienstig mensch, de geschiedenis van Genesis niet past. Kain kon niet ongodsdienstig wezen. Hij kende God. Wat machtige predikatie had hij niet gehoord van der jeugd aan. Hoe moeten Adam en Eva hunne kinderen niet alle dingen verteld hebben die geschied waren. En het blijkt duidelijk, dat God zich onderhield met de menschen, ook na den zondeval. Abel ontving getuigenis van God dat hij rechtvaardig was. Henoch ontving getuigenis van God, dat Hij Gode behaagde. En God sprak van mond tot mond tot Kain. En Kain, zooals eerder gezegd, offerde tot God.

De zonde van Kain was, dat hij de zonde negeerde. Hij was een trotsch mensch. Hij walgde van de bloedtheologie. Hij weigerde een schaap te slachten als type van het onschuldig bloed dat vloeien zou. Hij haatte het om te knielen bij het vloeiend bloed om dan voorts te zingen met gebroken stem van genade en geen recht. Of van genade dóór recht. Hij zong een verouderd lied. En dat was tot gramschap Gods.

Kain is daar representant van de wereld die met alle geweld God wil dienen, doch die wars is van Golgotha's lijdenden Knecht des Heeren. Een kruis met een Heiland die voor hen naar de hel moet gaan, haten ze. Maar godsdienst willen ze wel. Bouwt uw kerken; wij zullen ze wel betalen en er zijn Ezau's die miljoenen offeren om hun tempels te bouwen. Ook is er zang en dank en bede en een gaan naar huizen die naar Gods naam genoemd zijn. Voorts opent men den Bijbel en begint te prediken. Terwijl de schare zich schikt. Men kwinkelt van de schoonheid der werken van Gods handen; men redeneert over het goddelijke van God en de krachten Zijner eeuwen. Maar van Golgotha geen spoor.

Ziet ge, dat kan niet.

Als we zóó godsdienst beoefenen wordt de Heere vergramd op ons. Want zoo staat de zaak niet.

De feiten staan zoo en het is goed, dat we die dingen gedurig voor de aandacht roepen voor ons en onze kinderen.

De feiten staan zoo, dat het gansche aardrijk vervloekt is om der zonde wil. Alle menschen zijn kinderen des toorns en de hemel is van koper. God toornt alle dagen vanwege de ongerechtigheid der menschen

en er is geen heil op aarde. Let wel: er is geen heil op aarde. Het is een hopelooze zaak voorzooveel het schepsel aangaat. Het past veel beter als alle menschen tezamen uitbarsten zouden in klagelijk schreeuwen vanwege den weedom van alles, dan dat zij lachen en zingen en huppelen alsof er geen wolkje aan de lucht zit. Werkelijk waar, als we eenigszins oog krijgen voor de verschrikkelijke werkelijkheid der dingen, dan krimpt het harte ineen vanwege de schrik hierover. God is God en Hij is een wreker; Hij is de absoluut rechtvaardige die alle dagen oordeelt in Zijn hemel. En als hij den mensch ziet buiten Christus, dan verdoemt Hij die mensch alle dagen zijns ijdelens levens op aarde. Zóó en niet anders staan de dingen. Want als Jesaja maar eventjes in den hemel blikte, dan begint hij te klagen en te weenen ook temidden van hemelsch zingen. Want zijne oogen hadden God gezien.

En hoeveel te meer we *zoo maar* blijde en verheugd zijn temidden van de aardsche dingen, zooveel te zwaarder treft ons de onlust des Heeren. Hij kan het niet zien, dat we bidden en danken, zingen en loven zonder het Kruis van Golgotha. Daarom is de ketterij van de gemeene gratie zoo mal en dwaas. Waar God nu duidelijk zegt, dat die in het vleesch zijn Hem niet kunnen behagen, hoe kan men dan volhouden, dat God schik heeft in het goddeloos pogen van den mensch om blijde te zijn temidden van den vloek Gods met verwerping van het Kruis en zijn Jezus?

Neen, dat moest Israel tenminste niet doen. Israel van alle eeuwen moest beter weten. Want God heeft het ons geopenbaard hoe het moet.

De lijnen moeten zuiver getrokken. En dat moet zoo: ik zal er van zingen in Uwe ooren. Luistert: "Zingt den Heere een *nieuw* lied, want Hij heeft *wonderen* gedaan; Zijne rechterhand en de arm Zijner heiligheid heeft Hem *heil* gegeven!"

Ge moogt wel zingen, maar het moet een nieuw lied zijn. Zelfs al zoudt ge geheel en al zonder zonde zijn, dan wil de Heere het nog niet hebben, dat ge aardsch zingt van de aarde en den hemel, mitsgaders hare volheid. (Ik denk aan de zoogenaamde neutrale versjes der Openbare School). Het oude is voorbijgegaan, ziet het is alles nieuw geworden. Het oude is donker, zondig, vuil, nabij de vervloeking. Nog een klein poosje en dan zullen alle dingen der tegenwoordige wereldorde door God veranderd worden in de wedergeboorte aller dingen. En die eindelijke wedergeboorte aller dingen is een gevolg van een wonder dat God gedaan heeft. En dat wonder is den Heere Jezus Christus. Dat wonder is Zijn rechterhand en de arm Zijner heiligheid. Het is de gave van Zijn Zoon en de vreeselijke arbeid dien Zijn Zoon verricht heeft in lijden en sterven op Golgotha. Dat wonder is, dat die Heere onzer een wierd, uitgenomen de zonde. En dat Hij, vereend zijnde met ons, de zonde als schuld op Zich nam en aan het kruis vernietigde. Daarin kwam een kracht van eeuwige liefde tot openbaring die Gods

eigen rechterhand genaamd wordt. En daarin kwam ook de arm van Gods heiligheid tot openbaring. God is heilig en dat beteekent, dat Hij eeuwiglijk afgescheiden is van de zonde en het duistere; en, dat Hij Zichzelf eeuwiglijk toegewijd is. En daarom moet Jezus in 't vuur van Gods heiligheid en moet dat vuur Hem branden totdat alle vlek en rimpel van de bruid weg is.

En de vrucht van dat Goddelijk werk is heil. Hij heeft heil gegeven. Straks, nadat die Zoon tot den dood toe verdrukt is geweest en in den kuil daalde, zien we die rechterhand Gods weer, want de "werking der sterkte zijner macht die Hij gewrocht heeft in Christus" komt tot openbaring in de verrijzenis van Jezus Christus den Heere.

En dat is heil.

Heil voor Israel van alle eeuwen. Heil, want de duisternis die hen omknelde maakt plaats voor het Licht des nieuwen, eeuwigen levens. Heil, want de zonde is weg: weest welgemoed mijn broeder en mijn zuster, uwe zonden zijn U vergeven. Heil, want ge zijt wedergeboren tot een nieuwe en levende hope tot de erfenis die in de hemelen bewaard wordt voor U. Heil, want Uwe tranen worden nu al in beginsel gedroogd en een vooruitzicht voor Uwe oogen geschilderd, dat U doet huppelen van zielevreugd. Heil, want Jezus heeft U God gekocht door Zijn dierbaar bloed. En alle dingen werken U voerts ten goede. Dat is Uw Heil.

Daarom is het, dat de Heilige Geest U in Psalm 98 oproept om den Heere te zingen met een *nieuw* lied. 't Moet passen.

Adam en Eva zongen ook hun lied tot God. Doch dat lied is nu verouderd. Zoo *mogen* we niet meer zingen. Ge moet nu zingen van Jezus. Ge moet jubelen van Gods eeuwige liefde die Hem schonk. Het wonder van genade, hetwelk ons heil schonk moet nu het thema wezen van al Uw gezang. En dan moogt ge alle aardse dingen genieten doch alle gekleurd door Golgotha. En dan zeggen we tegen de kinderen, als ze maar nauwelijks kunnen spreken: Vouw nu de handen; de oogen toe en zeg het moeder dan na: Heere zegen deze spijze en drank *om Jezus' wil. Amen!* En zongen wij van kindsbeen aan: Er ruischt langs de wolken een lieflijke Naam. . . .

Alles, letterlijk alles, wordt vastgemaakt aan dat Kruis. Voorspoed en tegenspoed; dood en leven; vriend en vijand; tegenwoordige en toekomstige dingen; engel en duivel; letterlijk alles wordt gekleurd door het Kruis en zijn dierbare last. En daarom is Uw geheele lied nieuw.

Nu zou ik U in allen gemoede willen vragen: kunnen we nu iets, hoe klein ook, uit deze heerlijke, nieuwe atmosfeer onttrekken? Past op wat ge doet, want daarbuiten is het heel duister, daarbuiten lichten de bliksemschichten van het oordeel en waren de duivelen rond. Paulus had alreeds besloten bij zichzelf om een zeker mensch aan den Satan over te geven. En dat beteekende eenvoudig, dat hij hem buiten de atmosfeer

van de kerk van Christus plaatste.

Neen, alles wat buiten dezen nieuwen en heerlijken gezichtseinder valt is oud en nabij de vervloeking.

Bazelt dan niet meer van genade buiten de kerk van Christus. Van het Gode welgevallige, doch zonder het bloed van Christus. God zegt: Zingt Mij een *nieuw* lied! En dat is het juist wat de wereld tot in der eeuwigheid niet wil doen! Hoe zou dan God in welgevallen nederblikken op de verworpenen? 't Kan niet vanwege Gods eigen Woord dat uit Zijn mond ging.

Nu moest Israel dat weten.

Want in denzelfden 98sten Psalm zegt God verder: De Heere heeft Zijn heil bekend gemaakt, Hij heeft Zijne gerechtigheid geopenbaard voor de oogen der heidenen!

Dus men is niet te verontschuldigen in Sion. Voorzeker niet in Sion. Daar heeft men 's Heeren opdracht gehoord: Zingt Mij geen oude liederen meer, maar zingt Mij de liederen des heils in Mijn Zoon Christus Jezus! Zingt Mij van de eeuwige liefde van het kruis. God wil hebben dat van nu voortaan elk mensch zingt: 'k Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheer! Al het andere is contrabande.

En nu is dit het smartelijke van onze tijden. In Sion zeggen de godgeleerden met rimpelend voorhoofd: Als de godvergetenen zingen uit den treure van de aarde en den hemel, van de liefde en de deugd en bij al dit zingen zwijgen van den Christus Gods, dan is zulk zingen goed voor God en heeft Hij er een welbehagen in. God bemint den verworpene en de verworpenen doen het goede voor God. *Mirabile dictu!* Gunstige gezindheid Gods die langs het kruis heen zijn weg vindt naar de goddeloozen. *Contradictio in terminis!*

Neen, Israel moet alles binden onder de geloofsgeloofzaamheid aan het Kruis als de openbaring van liefde en vreeselijken toorn; onbegrijpelijke barmhertigheid maar ook onkreukbare gerechtigheid en heiligheid; ongekende zaligheid doch ook eeuwige verdorpenis: letterlijk alles draait om deze vraag: zeg mij, wie ge ook zijt: wat dunkt U van den Christus? En die Christus zal de wereld oordeelen. Halleluja!

Gebruikt dan Uw harpen en de stem Uws gejuichs, want de Heere komt. Hij komt om de aarde te richten met rechtmatigheid.

Dat dan de zee bruije met hare volheid en de rivieren met de handen klappen, want Jezus is gestorven voor Zijn volk; en wat meer is, is ook opgewekt, die ook aan de rechterhand Gods zit, die ook voor ons bidt. Weer: Halleluja! 't Is een versje van 't nieuwe lied.

Onze stem breekt nu nog onder 't zingen: we zijn zoo zondig en vuil ook na ontvangene genade. En toch zingen we al stokt de stem bij tijd en wijle.

We zullen blijven zingen tot aan den laatsten snik. En dan gaat het hooger, al hooger, tot we aankomen daar waar het zingen over zal gaan in jubelen met hemelsche, volmaakte harmonie!

G. V.

David's Strijd Met Goliath

David, de man naar Gods eigen hart, was een geloofsheld. Hij streed den strijd des Heeren, niet in eigen kracht, maar in de kracht des Heeren, de God van de slagorden van Israel. Hiervan getuigen beide de geschiedenis en de Psalmen des Ouden Testaments, zoowel als de schrijver aan de Hebreëen in het bekende elfde hoofdstuk. In die geschiedenis en Psalmen zien wij deze 'hero' den strijd aanbinden tegen de machten der duisternis zooals deze in zijn eigen hart en leven werkzaam waren, of ook belichaamd in de vijanden van het volk Israel. In den brief aan de Hebreëen wordt hij dan ook voorgesteld als een machtige geloofsheld, die door de kracht des geloofs koninkrijken heeft overwonnen, uit zwakheid krachten heeft gekregen, in den krijg sterk geworden is, gansche heirleggers der vijanden Israels op de vlucht heeft gebracht.

Ook ons zou heden de tijd en de plaatsruimte ontbreken om te verhalen alles, wat ons in de Heilige Schrift aangaande David's geloofsstrijd vermeld wordt. Wij zouden u immers kunnen wijzen op dezen held zooals hij, zijns vaders schapen weidende, een leeuw en een beer sloeg, en aldus door het geloof beide een redder en een geredde was geworden. Of ook zouden wij kunnen wijzen op al de moeite en het verdriet dat dezen held des geloofs veroorzaakt werd door zijn aartsvijand, Saul, den gezalfden koning des volks. En eindelijk ligt er zeer veel stof tot nadenking en leering in den strijd die 'de man naar Gods eigen hart' als Koning over Gods volk gevoerd heeft, waarin hij, weliswaar, niet altijd, maar dan toch werkelijk, door het geloof, in de kracht zijns Gods gewandeld en gestreden heeft. Zeer zeker, er worden ook andere feiten van het leven van David in de Schrift beschreven. Feiten, die ons tot droefheid stemmen, wanneer we die beschouwen uit het oogpunt van de wet des Heeren. Daden, bepaalde, concrete zonden, die we misschien niet zouden hebben verwacht van zoo'n innig kind des Heeren als David. En vreeselijk waren die zonden ook. Maar ook daaruit kunnen wij leering verkrijgen, want ook die toonen ons David als een machtig held. Zeker, niet die zonden als zoodanig. Die waren allesbehalve heldendaden. Neen, maar in de vruchten, de eigenlijke resultaten daarvan. Dan zien we David in boete en berouw, in hart doorborende smart, in hartgrondige belijdenis van ongerechtigheden voor den Heere. Ook dat zijn de kenmerken van iemand die sterk staat in het geloof en die op den Heere vertrouwt. Doch, zooals bovenstaande titel te kennen geeft, wenschen wij dit artikeltje te wijden aan de geschiedenis van David en Goliath, voorzoover dit in een artikel mogelijk is. Het is dan ook onze bedoeling om niet tot in de bijzonderheden deze geschiedenis te bespreken, doch slechts in breede trekken die schoone historie trachten te verklaren.

David en Goliath! De geschiedenis waarmede deze

twee namen in verband staan bekoort beide jong en oud. Zij is dan ook om die reden te overbekend, dat wij ze hier en nu zouden herhalen. Bovendien is ze ook te lang en ingewikkeld. Genoeg zij het dus om hier even te herinneren, dat de slagorden der Filistijnen verzameld waren ten strijde te Socho, dat in Juda was; en dat Saul en de mannen van Israel zich verzamelden en legerden in het eikendal; en stelden de slagorde tegen de Filistijnen. De kampvechter der Filistijnen, Goliath, kwam uit het leger en daagde Saul en zijne mannen uit, om een man te kiezen om met hem te strijden. Hij hoonde de God van Israel en tarte het volk des Heeren. Toen Saul en het gansche leger Israels de woorden van den Filistijn hoorden, waren zij zeer bevreesd en ontzetten zich, waren op het punt te vluchten. Goliath trad toe op dezelfde wijze en met dezelfde woorden veertig dagen lang. Er was niemand die het aandurfde. Ook niet nadat Saul met belofte van rijkdom en eere eene held trachtte uit te lokken. Als de mannen Israels dien reus der Filistijnen zagen, hadden zij al meer dan genoeg, en vluchtten zij voor zijn aangezicht. Doch ziedaar, een jongeling, de kleinste zoon van Isai! Hij is gekomen om een boodschap te doen voor zijn vader. David hoort het honen van den kampvechter, en ondervraagt enkele mannen die bij hem stonden in het leger van Israel. Het duurt echter niet lang, of David is vervuld met heilige gramschap en haat voor 'die onbesneden Filistijn', die daar in goddeloozen euvelmoed de slagorden en den naam van den levenden God staat te honen. Dat is David te veel. Dat moet uit zijn! Hij zal er ook op toe zien dat dit ophoudt. Zijn voornemen wordt aan den Koning Saul verkondigd, en David wordt tot hem gebracht. Saul overgetuigd zijnde door de voorbeelden van de leeuw en de beer, laat toe, dat David tegen Goliath zoude strijden. En zonder de hem aangeboden wapenrusting en wapenen, treedt David den Filistijn tegenmoet, kiest enkele gladde steentjes, en slaat Goliath met zijn slinger op zijn aangezicht ter aarde, waarna de Filistijnen vluchten, want immers hun geweldigste was dood.

David en Goliath! Wat eene tegenstelling, nietwaar?

Goliath, de onbesneden Filistijn, groot van lichaam en kracht, met koperen helm op zijn hoofd, en schubachtig pansier van vijf duizend sikkelen kopers, met spies als een weversboom, zwaar en scherp, en boven dit alles, een schilddrager ging voor zijn aangezicht! Goliath de verpersoonlijking van de oneindig grootere macht der duisternis en der vijandschap Gods, der zonde, de ongerechtigheid, de boosheid. Goliath, niet een vijand van vleesch en bloed, maar de vertegenwoordiging van de overheden, de machten, de geweldhebbers der wereld, de duisternis dezer eeuw, de geestelijke boosheden in de lucht. Vandaar dat hij niet ophoudt Gods volk te tarten, den levenden God van de slagorden Israels te honen. Vreeselijke macht der duisternis!

En David? Jongeling, dat hij was! En ziedaar, zonder wapenrusting, zonder schilddrager, en zonder vrees trekt hij den vijand tegemoet, en slaat hem dood.

Wat zeg ik daar? Zonder wapenrusting, zonder schilddrager.

Neen, lezer! Zoo is het toch niet. Zoo ware David nimmer overwinnaar geweest, zoo ware hij metterdaad door dien machtigen vijand verpletterd geworden; zoo ware deze jongeling, roodachtig en schoon van aanzien, door den wreeden en honenden Goliath overwonnen en zijn vleesch werkelijk gegeven aan de vogelen des hemels, en aan de dieren des velds. David trok tegen Goliath te velde met de zwaard des Geestes, met de geheele wapenrusting Gods, en God was zijn schild en rondas. Daarom, wien zal hij vreezen? Bovendien, hij komt tegen den vijand in den naam des Heeren der heirscharen, in den naam van den levenden God, de God van de slagorden Israels, dien Goliath gehoond had. Daarom, de Heere, de Naam des Heeren is zijn hulp en zijn heil, zijn levenskracht; voor wien zou hij vervaard zijn? Voor geen Saul of Goliath, of een duizend huns gelijken.

De krijg is des Heeren! Ziedaar, het geheim van David's overwinning. Zoo zeide David het den Filistijn: De krijg is des Heeren. Die zal ulieden in onze hand geven. Machtig woord des geloofs, was dat. Des Heeren is de krijg, want Hij is 'the Lord of War'. 't Is Zijn zaak, waarom het gaat. En Hij heeft niet alleen den krijg maar eveneens de uitkomst in Zijne macht. Hij zal het maken. In dat geloof trok David op tegen Goliath, en door dat geloof *alleen* is hij meer dan overwinnaar geweest in den strijd des Heeren. Machtige geloofsheld was David, de man naar Gods eigen hart.

In dit alles was David een zeer duidelijk type van den Heere Christus. Dit moeten wij ook voor de aandacht houden. Die dat niet doet, doet aan de Heilige Schrift te kort. Want de Bijbel is het Woord Gods aangaande Zijnen Zoon. Zij is de openbaring van Gods heil in Christus. Daarom moeten we ons in het lezen daarvan altijd afvragen: Wat wordt hier geleerd van den Zoon Gods? Natuurlijk moeten we bij het antwoord van deze vraag voorzichtig wezen. We moeten niet op allerlei wijze die Schrift verknoeien, door eigen fantastische denkbeelden er in te lezen. Dit is een fout bij zeer velen gevonden, en is altijd een gevaar voor ieder die de Schrift verklaart. Een voorbeeld van deze onvoorzichtigheid geven wij hiermede. In een boek getiteld 'De Typologie der Schrift' schrijft een zeker Chiliast als volgt: Toen David Goliath ging bekampen was hij *roodachtig*, mitsgaders *schoon van aanzien*. Wanneer Christus uittrekt tot verplettering van den Antichrist en tot verlossing Zijner broederen zal Hij rood zijn van het bloed Zijner vijanden en schoon van aanzien, vol majesteit en glans.' En: 'Het was een *steen*, waarover de wateren vroeger gebruist hadden, die den reus doodde. Christus is de steen over

wien eenmaal de wateren van Gods gericht gevloeid hadden. De *steen* zal het antichristelijk beeld verbrijzelen'. Dan. 2. Tot dusver de schrijver van genoemd boek. Hier hebben wij een staaltje van allegorizeering, dat meer op onzin gelijkt, dan op gezonde en Schriftuurlijke Schrift verklaring. En dat nog wel van een Chiliast, die anders zoo gemakkelijk toornt op de Gereformeerden en het hen kwalijk neemt dat zij, wanneer de Schrift dat eischt, sommige gedeelten vergeestelijken. Maar hierover thans genoeg.

David is type van Christus. Hij is dat op allerlei wijze. Hij is dat als herder zoowel als koning over Israel; hij is dat in al het lijden dat hij ondergaan moet ter wille van Saul. Hij is dat in al zijn leven en lijden, zijn klagen en bidden in de Psalmen. Ook als profeet is Hij type van Hem die komen zou. In hem getuigde de Geest van het lijden dat op Jezus komen zou, en de heerlijkheid daarop volgende.

Zijn strijd met Goliath heeft ook inderdaad een typische beteekenis.

In hare breedste trekken genomen, bestaat die typologie daarin, dat Christus *de* held der helden is, wat het strijden betreft voor de zaak des Heeren. Hij stond bekampt niet slechts door een Goliath, een onbesneden Filistijn, maar door den Satan persoonlijk, zoowel als door de belichaming der booze machten der hel en der duisternis in de personen waarmede Hij in aanraking kwam gedurende Zijn lijden. Altijd streed Hij den strijd des Heeren. Altijd wandelde Hij in het geloof, het volmaakt geloof. En dat geloof openbaarde zich als de allervolmaakste gehoorzaamheid. Hij sprak altijd: De krijg is des Heeren, en voerde diensvolgens gedurig den strijd niet met wapenen van wereldsch geweld en macht, maar met de geestelijke wapenen der gerechtigheid en der volkomene onderwerping aan den wil Zijns Vaders. Hij, Immanuel, God met ons, was *de* koning, *de* profeet, *de* geloofsheld, die in Godes kracht, en tot Godes eere worstelde met de machten der zonde en ongehoorzaamheid. Aan het kruis van Golgotha, ja, daar hangt Hij eindelijk! Schijnbaar hulpeloos en overwonnen. Het is volbracht! ! Ja, het schijnt dat het met Gods zaak volkomen gedaan en afgedaan is. Maar neen, daar hangt de held der helden, David's zoon, de gezalfde Koning Israels. Hij is meer dan overwinnaar, en heeft den Goliath aller eeuwen verpletterd. Straks staat Hij op in heerlijkheid, vaart Hij op ten hemel, zit aan des Vaders rechterhand. Vandaar komt Hij weer, in den jonsten dag, om den vijand gevankelijk weg te voeren, en om Zijn volk te doen ingaan in het huis Zijns Vaders in hemelsche volmaaktheid.

Meer dan overwinnaar is Hij, en zijn wij in en door Hem.

Ook nu is dit waar. In dit opzicht is ook de strijd van David met Goliath een voorbeeld der geloovigen. Strijden! Ja, dat is goed, indien we Gods zaak voor de aandacht hebben. Niet ons eigen zaak. Want dan,

indien we iets anders beoogen dan Gods zaak en Gods eere, dan beginnen we met allerlei wapenen te strijden en in eigen kracht en om eigen eere. En dan gaat het zeker verkeerd. Dan worden we door een minder dan Goliath verslonden. Dan lijden we de nederlaag. Dan meenen we wel sterk te zijn, maar den hebben we geen kracht.

Neen, laat ons het David leeren nazeggen. Steeds beslister. De krijg is des Heeren. Hij is de God der heirscharen en der oorlogen. Dan strijden wij, met slecht onze slinger des geloofs in de hand, tot overwinning. Dan springen we over een muur. In de naam van de God der heirscharen staan wij sterk. Toevlucht nemende tot het kruis van Golgotha en tot den troon der genade, dan, en dan alleen, kunnen we de booze machten tegemoet gaan. Dan is God met ons, maar dan alleen. Dit geldt ons persoonlijk en als gemeente, alsmede als kerkengroep. Zullen we strijden om de zaak des Heeren, de zaak van onze God, die van alle zijden gehoord wordt? Als kerken? Weg dan met allerlei bijzaken van eigen eer, zelfzucht! Weg ook met de haat en den nijd die ons zoo gemakkelijk in hunne netten vangen! Weg met getwist en gekijf, dat onder ons wordt gevonden.

Want: de krijg is des Heeren. Het geldt Zijn zaak, Zijn Naam, Zijn eere alleen.

En onze wapenen? Die zijn heel eenvoudig, doch machtig: het kinderlijk geloof in en vertrouwen op den God onzes heils, die ons geroepen heeft met een hoogheilige roeping.

Dan is God met ons. Dan zullen wij niet vreezen, al veranderde de aarde hare plaats.

Al razen en tieren de heidenen, en al woeden de vijanden als een Goliath, al wordt het nog zoo donker om ons heen, en al dreigt de booze macht van binnen, dan gaan wij door het geloof die vijanden tegemoet.

Een geloofsheld is een zwak, zondig mensch, door het geloof versterkt.

Dus: laat af van eigen kracht!

Weet, dat God de Heere, waarlijk God is.

Hij is ons een hoog vertrek.

J. v.d. Breggen.

IN MEMORIAM

De Vrouwen Vereeniging der Prot. Geref. Gemeente te Hull, Iowa, spreekt met dezen hare hartelijke sympathie uit met Mr. en Mrs. John Oostra bij het overlijden van hun vader,

REINDER OOSTRA

Onze bede is dat de Heere de bedroefde familie moge troosten met Zijn Geest en Genade.

Namens de Vereeniging,

Ds. A. Cammenga, Pres.

Mrs. P. Vander Schaaf, Secr.

Ingezonden

OVER NAAR DE PROT. GEREFORMEERDE KERK.

Geboren in 1857 in Nederland, ontving ik mijn eerste Godsdienst onderwijs van een ouderling van een kleine gemeente onder het Kruis. Eerst door Hellenbroek geleerd en daarna was het Kort Begrip het vraagboekje, waarbij we onder anderen geleerd werden, dat Genade is vrijspraak van schuld en straf en het ontvangen van het recht op het eeuwige leven. Dat er ook nog een andere genade was werd ons niet geleerd en ik had er ook nooit van gehoord. Wel werd ons geleerd, dat de Heere Zijn zoon deed opgaan over booze en goeden beiden, maar dat die wereld het alzoo ontving en moest voortbestaan was naar beschikking zoo bedoeld, opdat de Kerk, gekocht door het bloed van den Heiland, zou geroepen worden en bereid voor de heerlijkheid. Daarom, zoo werd verder geleerd, hield God ook de menschen en de booze in toom. Na mijn trouwen kwam ik met schoonvader veel in aanraking, een ernstig en wel belezen Christen en het is opvallend, maar toen alreeds werden we genoemd 'wat zwaar op de hand te zijn'. In 1920 besloten we naar Amerika te gaan en leverde onze attestatie in bij de locale Chr. Geref. Kerk. Een Protestantsche was er nog niet, schoon ik achteraf gezien, toch al Prot. Geref. was. Hier heb ik als een trouw schaap met de kudde meege-loopen, want als je alreeds op leeftijd in een ander land komt, dan is alles zoo vreemd, dat ook ik weinig nota nam van hetgeen er alzoo in onze kerk gebeurde. In eigen gemeente kwamen dan ook wel dingen voor waar we ons niet mee konden vereenigen en sprak ik er wel met vrienden over, maar dan was het, ja het zal in Nederland misschien wel anders zijn of ook wel beter, maar je bent hier nu eenmaal en schik je wat in de Amerikaansche toestanden, iets dat gemakkelijker gezegd is dan gedaan. En zoo sukkelde ik aan den buitenkant van de kudde mee totdat Ds. Zwier in de Wachter een serie artikelen begon over de Algemeene Genade. Nadat ik deze gelezen had, zoo nu en dan moest ik ze wel even op zij leggen, zag ik in Ds. Zwier het beeld van den drenkeling, die zich nu aan dit en daarna weer aan wat anders tracht vast te grijpen, om hoofd boven water te houden. Ik las ook in dien tijd van iemand die schreef, als ik al de algemeene genade had, die in de wereld is en geen bijzondere dan ging ik nog verloren. Dat vond ik gezonde logica. In dien tijd las ik dat een Ds. in het Oosten collegas ontmoet had waarvan er één een mooie psalm liet zingen maar zijn gemeente 'did not like it', hoewel de Synode besloten had, dat de Hymns niet alleen, maar met de Psalmen moesten worden gezongen. Een andere collega preekte nooit of slechts zelden meer uit de Catechismus, want daar was zijn gemeente niet van gediend. Die kost was te zwaar en die stijve dogmas helpen niet. Ik dacht zoo hoe is

het goud toch verdonkerd, of is daar wel ooit goud geweest?

In den zomer van '38 kwam naar hier Zendeling-leeraar Kok en mijn ligging kennende was het voor hem niet moeilijk met mij te spreken. We gingen daarna Ds. Hoeksema hooren, die een lezing zou houden in Hull, Iowa. Ds. Kok had voor ons 5 tal plaats beschikbaar en we moesten dan hem, die een ketter was ook maar eens hooren. Nu, die bazuin gaf ander geluid, gelijk we het in jaren niet gehoord hadden. 'k Mocht ten huize van den pastor loci nog een weinig Ds. hooren en vragen beantwoorden en die vijf mannen werden de eerstelingen van den oogst te Edgerton, waarvan twee nu dienen in onzen kerkeraad. Door middel van Ds. Kok werden we in kennis gesteld met de reden en het feit der scheiding en werden verwezen naar de acte der Synode van '24. Nu ben ik te oud misschien, misschien ook wel te dom, om door Synodale besluiten te worstelen, maar nadat ik tamelijk veel er van gelezen en herlezen had, kon ik er wel een zelfstandige gedachte van vormen. Er was een vreeselijke ketterij ontdekt en er waren menschen die niet in de algemeene genade geloofden. Dus die moest er uit hoe eerder hoe beter. Nu is dit het treurige. De Drie formulieren van Eenigheid zijn over de drie honderd jaren voldoende geweest voor alle Gereformeerden, maar in 1924 moest er wat anders bij. En de drie punten waren noodig om de ketters uit te roeijen, want het kon niet met de belijdenis. Een der theorien van de Jezuïeten is 'Het doel heiligt de middelen' en de Synode van '24 wist ook nog wel dat er een Hollandsch spreekwoord is, 'Als men een hond wil slaan dan kunt ge nog wel een stok vinden'. De drie formulieren even weg moffelen en wat nieuws geprakkisseerd, de drie punten en met die stok werden de mannen de Kerk uitgeslagen. Maar ik geloof Satan lachte, want hij kent ook nog een lijfspreuk van de Jezuïeten 'Verdeel en Heersch'. Nu verdeeld is de Kerk. Kan Satan nu nog haar wijsmaken, dat algemeene genade en algemeene verzoening twee woorden zijn, die hetzelfde beteekenen, dan kan ik nog op een heele oogst rekenen. En nu denk ik als oude man ook aan mijn kinderen en kleinkinderen en de geslachten die komen en in de Chr. Geref. Kerk worden onderwezen en ik doe het met weedom. Waarom? Wel: 1. Die Algemeene Genade Leer is fundamenteel. 2. In het Verbond geboren en wedergeboren bij den Doop. 3. Veronderstelde wedergeboorte de bekeering uitsluitend. Daarbij komt nog het versje van De Genestet 'De Wijsgeer in zijn zoeken gist, de leerling in zijn waan beslist'. Dit laatste met het oog op de toekomst. Godsdienst is nu alreeds tweemaal per Zondag naar de Kerk. Niet naar slechte movies, een goede dat kan wel. De kinderen naar de Christelijke School is eigenlijk te duur, want een nieuwe car kost heel wat geld en Gods zaak kan wel wachten enz. enz.

Misschien denken de lezers wel, wat een zwartgallig mensch. Het zij zoo, maar ik zie in het verleggen

van het Gereformeerde pad een snelle afloop der wateren.

U dankend geachte redacteur voor de plaatsruimte, verblijf ik met alle achting en broedergroetend,

Lucas Tempelman,
Edgerton, Minn.

The Rich Fool

Luke 12:16-21.

A fool is a man who has his eyes closed for the reality of life and death, of the things of this life and those of the life to come. This is true of every one who lives without God in the world. If a man blesses his own soul and depends upon his own wisdom he makes a fatal mistake.

Such a man we meet in the parable of the rich fool. This parable was spoken and stands in close connection with a peculiar event. The Lord was preaching to the multitude. He warned his listeners for the leaven of the Scribes and the Pharisees. Furthermore, the multitude is warned of the time when persecution shall come. Be not afraid says the Lord of them who shall kill you, but fear him, which after he hath killed hath power to cast into hell. And while persecuted be not afraid what ye shall say for the Holy Ghost shall teach you in the same hour what ye ought to say.

While speaking, one of the multitude interrupts the Savior's discourse. This man has an important question to ask. Not a question in connection with the Lord's teaching, but with something radically different and in sharp contrast with the content of Jesus' sermon.

This is first of all a sign that the words spoken by the Lord did not carry much weight and did not strike him. Listen to him. Master, speak to my brother, that he divide the inheritance with me. Without any introduction or explanation he appoints Jesus to be the judge. Jesus speaking concerning God and His Kingdom. The persecution of the Church and the power of the Holy Spirit. Of the Son of Man and the spiritual things on the one hand and on the other hand this man, not impressed at all, not even realizing that the warning was also meant for him, becomes impatient and means to say we have heard enough now. Listen to me. My heart has different needs. The carnal mind for evermore fixing its attention upon the things that once shall perish and have no eternal value.

The Lord does not answer the questioner. That is, he does not speak to him directly, but he takes hold of the underlying sin which besets him. Beware of covetousness. Beware of it, because life does not de-

pend upon the abundance of the things which one may possess. And at the same time the Lord continues his instruction with the teaching of the parable of the rich fool. Who received in abundance. Who blessed his soul and considered himself because of his earthly goods. Who also meant to possess salvation, peace and rest in these things. And whose soul was dragged down to the basest service of the flesh and must leave it all behind when death overtook him.

The only thing wrong with him was that he had a foolish conception of life. That is plain from the fact when we listen to his philosophy of life. He had abundance and came to the conclusion I have years to live and enjoy from the abundance to my own satisfaction. And the enjoyment of the earthly things were the only object of his soul. It meant life to him. Living and enjoyment belong together. That was life and when that is ended all is ended. Now first of all, we have one word in our language which is not adequate to express that which Scripture means by it when it speaks of life. "Fully to understand these words we must understand what 'a man's life' is, which thus does not stand in the abundance of the things which he possesses; of which therefore this petitioner would not have had more, if instead of half, he had secured the whole of the disputed inheritance. While we have but one word for 'life', the Greek possesses two — one to express the life *which we live*, another to express the life *by which we live*; and it is of this latter which Christ is speaking here. A man may have his living, his 'bios', the sustenance of his lower life, out of his earthly goods; nay more, they may themselves be called by this very name; but his life itself, his 'Zwn', he cannot draw from them." (Trench Parables and Synonyms).

The question therefore was not first of all of the sustenance (leeftocht) but of life itself. And that again pertains to our innermost being. Thus we understand why this man, who interrupted Jesus, was worried about the patrimony. He did not care for life itself, of whom it came and how it must be dedicated unto the Lord, nay, but he worried about his daily sustenance. He was a materialist pure and simple and did not acknowledge the relation between his life and God. In fact, God was not in all of his thoughts. Therefore, he coveted the patch of ground, because if not looking toward God he must of necessity look to the dust, the things that perish. In that respect the one interrupting Jesus and the Rich Fool are identical. Both are men who center their thoughts upon the things here below, as if in these things are the fountain of life. Both of them make the real life identical with the things of the earth. Hence, peace, joy and blessedness must be found in the abundance of the things of the earth. The more gifts in the same measure one can speak of blessedness and that without God. The same theory of common grace applied by the

men of the world—without God and without Christ. And because life is from God even as it must be dedicated to Him, he who singles God out of his life must of necessity be or become a fool, even a rich fool in the possession of the many gifts of the earth.

Life after all, is that we continually reach out or seek after God. To have communion with him. He must at all times and in all things be the object of the desire of the heart. He alone can give us the real life because in Him is the fountain of life. His life is to delight in himself, to seek himself and to rejoice in himself. And because he is the life and the only Life-Giver, all creatures depend upon him. Even the rich fool should know when his body called for food that life was not in him, but in God and from him alone. To recognize God and to confess his Name is to have life. The difference between this man and the Christian is, the one seeks life in the creature, the other in and through Jesus Christ. As we said, God was not in all his thoughts.

And of course, a wrong conception will also reflect itself in a foolish mode of living. This man's land hath brought forth plentifully. That he could not help. We must remember this man is not pictured as a spoiler or extortioner, neither did he remove his neighbors landmarks. We may say that his riches were fairly gotten. The abundance of heaven was thrown in his lap. Yes, I know, he did not consider his land to be the Lord's property, nor was the seed sown the Lord's and therefore without the abundance he was a fool, but that was after all the cause why he could not possibly see the connection between the abundance and God. He received the gifts, but not out of the hand of the Giver. And whereas he denies God he must of necessity make himself God. And because he made himself the sole heir he becomes perplexed in the midst of his riches. He does not know what to do with them. Worldling never knows what to do with abundance. In the midst of it he will create poverty and confusion and will end in self. How about the needy and the poor? The homes of the widows and orphans? Take God out of man's thought and he will reveal it in his mode of living. Earth will never be connected with heaven but will seek self and end in self.

According to his wisdom (?) he acts.

Speaking within himself all is of God and God is all? No, but all is mine and I am all. He is pleased to converse in the singular. Listen to him for a moment.

I shall do this — bigger barns.

I will store away.

In my barns and of my fields and for my body. No, not for the body but for my soul. Self and God are here contemplated as the two poles between the soul must choose. And he, the Rich Fool, layeth up his treasures for himself. He linked himself with the things which

perish and shall presently perish with them. God is not in all his thoughts.

Scripture considers the heart as that which constitutes to be either poor and foolish or rich and wise. He that has no love toward God, no spiritual affections is wretched and miserable and poor and blind and naked. He has no peace and comfort neither in time or eternity. For he has nothing with God. He seeks to stay here and speak of many years, many barns, much bread and much money. Because he is from below it is the desire of the heart to remain here eternally.

What a terrible awakening it must be for this fool in the midst of riches! He said to his soul many years are in store for you and much goods are laid up, now eat and drink, be merry and take thine ease. Yes, yes, he was set 'voor de oude dag!' He provided his old pension in abundance.

God speaks thou fool.

He said many years and the Lord changes the years to *this night*.

He said, soul thou shalt be made fat—God says, it will be required.

They shall require it of thee. The question is who shall require that soul? Some explain the avenging angels shall come and take his soul from him. Others, this fool will meet a violent death. To our mind that is not the question. The question is, it is required for the purpose to give an account. God demands an explanation. First of all it implies he must and will come face to face with God whom he denied. He received his life and the things for this life, the abundance of God alone. But he became sole heir of self and of all that rightfully belongs to the Lord.

Then whose shall those things be which thou hast provided? His proprietorship is denied in the heart of the question 'whose shall it be?' Some explain it shall no longer be his, but will belong to others. There is an element in this explanation to justify it. For when the rich die some one else will inherit his riches. However, there is a better explanation possible. This man comes face to face with God. He had made himself guilty of taking possession of the things of the earth which rightfully belonged to the Lord. And standing before the Lord being asked about the life that was spent and in close connection being asked what was done with that life and the things thereof, this becomes plain that even the rich fool will admit nothing belongs to me but to Thee, O God. And not having recognized God, placing him outside of his life there is nothing left but the severe punishment that shall be meted out in harmony with the divine justice.

So is he that layeth up treasure for himself, and is not rich toward God.

W. V.

Buy The Truth!

A timely admonition.

God's church exists in a world that glorifies and practices the lie. As never before the truth is trampled under foot. True, since that terrible moment when man inclined his ear to the lie of the devil this was the case. Yet, there is development in sin. As life itself deepens and develops the lie develops, until the latter shall have reached its acme in the kingdom of *the man of sin*.

The godless world worships the lie. It is her life, her sphere, her delight. Maliciously men hold the truth in unrighteousness. Facts, which men gather in the way of natural perception and study, they present in a wholly false and wicked light. In brief, the world *always* lies. She lies in her art and science, her business and education, her walk and talk. She thinks the lie, desires it, speaks it, sings it, paints it, writes it. In all her education she instructs her youth in the way of falsehood. She lies when she examines the bowels of the earth, when she counts the stars and measures the sun. A Reformed Christian should have no difficulty understanding these things.

In ever increasing measure the church, too, is taking its delight in the way of the lie. This need not surprise us, neither should this lead us to despair. Is not increasing apostacy in the church, according to the Scriptures, one of the signs whereby we shall know that the day of the Lord is drawing nigh? Doctrinally, the truth is being corrupted, the Word of God distorted and the vain philosophy of this world glorified. And, practically, men seek the things of this present time, living the lie even as they profess it.

The danger of yielding to the lie is more than an imaginary one, also for us. Living in a lying world, ourselves believing Satan rather than God by nature, there is also among us too little buying, too much selling of the truth.

Vacation time is once more drawing to a close. By the time this Standard Bearer finds its way to your library table September will be here. Our Christian schools, our catechism classes, our Sunday Schools, our societies,—these all will resume activities within a short time. Make these words of the wisest of them all your motto and hearken to this divine injunction: (Proverbs 23:23) "Buy the truth, and sell it not".

Truth.

Buy the truth!

Truth is reality overagainst that which is unreal or contrary to reality. Too, it is the correct, faithful presentation of reality with respect to all things, God and His work, Christ and the sinner, the present, and the future, heaven and earth, the world and the church.

Within the blessed Trinity the Son is the truth in relation to the Father. By virtue of eternal generation

the Father objectifies Himself perfectly in the Son. Thus the Son is the precise image of His Father and the former is all that the latter is. The Son is the Eternal Truth.

God Triune is the truth. He is the eternal reality Who was before all things and made all things in order to reveal and glorify Himself. God is the truth because He *is* perfectly all that belongs to His divine being. God is never different. He never denies Himself. Not for a single moment does He ever contradict Himself. Therefore God is the Immutable One because He is constantly and perfectly HIMSELF. He *Is* that He *Is*, always. God is the truth because He always reveals Himself just as He is. As He is, He speaks; as He speaks He is. Therefore, His Word may never be doubted.

Our Lord Jesus Christ is the truth. He is the eternal Son, the everlasting Word, in the nature of man. He is the complete and perfect revelation of the Father. Overagainst the unreal He is the reality. The shadows, however significant in their time and place, were not real. Christ is the fulfillment of them all. Overagainst all that is contrary to the truth He conforms to the same. Therefore He is our salvation, while He condemns all that is of darkness and the lie.

The revealed and written Word of God, Scripture, is the truth, the only truth, the sole source, therefore, whence we must draw in order to attain the knowledge of the truth. In this essay I am thinking primarily of the truth as it is contained for us in this written Word of God, The Book.

Holy Writ reveals the truth, reality, with respect to all things. It IS the truth and as such we approach it. We may not contradict Scripture, for all that speaks against it is the lie. We may not doubt the Word of God or imagine that we should approach it with unbiased minds. Even before we have acquainted ourselves with the content of a given passage of Scripture, we know and believe that this passage contains only truth. All that proceeds contrary to this principle is from hell. The Word of God is the *whole* truth. It brings all things to our minds and hearts in their proper light and significance. Basically, there is nothing in all of God's creation that Scripture does not explain. And, the Word of God is the *only* truth; hence, the only source of truth. All else is of the creature, which cannot ascend to that which is beyond natural perception. And surely, unless we do go above that which eye can see and ear can hear we will never attain to the knowledge of the truth.

The Bible reveals the truth about God: that He is God alone; that He is the eternal and infinite comprehension of every perfection; that He is Himself eternal, yet of nothing made all things and still upholds them by His omnipotent and omnipresent providence. Thus God must be known and adored, served and glorified, seen and loved in all things. All that fails to have God

as its content and purpose is of the lie. Every creature is embodiment of divine thought and therefore, revelation of God. Exclude God and you have the lie.

The Word of God reveals the truth about man: that he was created by God, good and in His image; that he chose for Satan and the lie and turned his back upon his Maker; that is now a child of the devil, dead in trespasses, incapable of doing any good and prone to all and every evil. All that evaluates man in any other way is of the lie.

The Book reveals the truth about Christ: that He is the revelation of God in the flesh; that in Him only the fulness of the Godhead dwells bodily; that He only is the Saviour of sinners and The Light of the World. A man without Christ and the need of a Christ is a liar.

Holy Writ reveals the truth about heaven and earth. They did not come to being in the way of evolution. They were made and are sustained by God.

God's Word reveals the truth about things earthly and heavenly, natural and spiritual, temporal and eternal. The one is preparatory, shadow, and therefore, transient. On such things we must not set our hearts. The other is the end, the real, and, therefore, incorruptible. Such things we must seek with all our hearts. Whatever departs from this principle in teaching or practice is the lie.

Buy!!

Parents, children, young men, young women,—*buy* the truth!

You must do all you can, with all the means at your disposal, to procure that truth for yourselves and your loved ones.

You must be willing, eager, to sacrifice all you have for the sake of the truth, even as selling the truth implies that we sacrifice it for anything the world may have for us. To obtain the truth we must sacrifice. It demands our interest, our time, even money. Therefore we must *buy*. However, let us remember: the truth is always a bargain, even though it demand the sacrifice of money and goods, of leisure and pleasure, of church and former friends, of wife and child, of name and place in this life.

We must resist and reject *all* that is of the lie *in any form*.

We must believe and practice, that nothing may stand between us and the unadulterated truth of the Word of God, be it husband or wife or child, be it boyfriend or girl-friend. Nothing or no one may lure us away from the sound conception and confession of the truth to one less pure. *At all times the truth must have the right of way.*

We must do all we can to *know* and understand the truth as revealed to us in the Holy Scriptures. Our renewed intellects must be enriched in the contents

of the Word of God. Neither should we content ourselves with a mere knowledge of salvation in the narrow sense of the Word. The full revelation of God in Jesus Christ we should strive to know.

And, we must seek to know and understand the truth in order that we may *live* it. Life is the crown of doctrine; the latter the basis for the former. Our lives should be *Christian* lives, for only such a life is of the truth. We must deem the things spiritual of paramount value and live for them with all we are and all we have. We must live the life that flees the world and seeks the kingdom of God in all our thinking and willing, playing and singing, speaking and all our activities. To this supreme purpose all other things must be made subservient.

"He that loveth father or mother more than me is not worthy of me: and he that loveth son or daughter more than me is not worthy of me."

But also, Every one that hath forsaken houses, or brethren, or sisters, or father, or mother, or wife, or children, or lands, for my name's sake, shall receive an hundredfold, and shall inherit everlasting life."

The world and the truth.

It is obvious that the flesh can never and in no wise "buy the truth." It is in bondage to him who is the liar from the beginning and has set himself to oppose all that is of God, hence, of the truth. "For they that are after the flesh do mind the things of the flesh." "Because the carnal mind is enmity against God: for it is not subject to the law of God, neither indeed can be. So then they that are in the flesh cannot please God."

The world, consequently, cannot "buy the truth". She is in the flesh, and, hence, enmity against God and friend of Satan. She excludes God from all her life. She says in her heart, "there is no God". And God is the truth, the ultimate, eternal reality. She rejects Jesus Christ and nails Him to the cross today even as she did 2000 years ago; and Christ is the Way, the Truth, and the Life. She ridicules the Word of God, which we know to be the sole source of all truth. She despises the spiritual things and cannot discern them spiritually; and these are reality in distinction from the things of the world.

Thus the world lives the lie. She lives it with respect to God. Where God is not the center, there life is false, vain, devilish. She lives the lie with respect to the Christ. She has no need of Him. She hates and crucifies Him day by day. He is not a Saviour. This again is due to the fact that she lives the lie with respect to man. Man is not dead in sin, helpless, miserable. In all things she lives the lie. She seeks the natural things and despises the spiritual. She adores the earthly and is blind for the heavenly. She loves the temporal and has no eye for the eternal. This is the lie. These things characterize the songs she sings,

the pieces she plays on her musical instruments, her art and literature.

Apply this principle to the schools of the world and they become, pure and simple, educational institutions of the lie. Neither do the few Christian teachers in our public school system in any way altar this rule. They cannot and do not change the institution as such. They permit themselves to be bound by them who care not about God and His Kingdom. They *may* not teach the truth: not THE TRUTH. In as far as they do they bootleg it in. It stands to reason that the world must instruct as she *is*; and she *is* a liar. To deny this character of the public schools is to deny the spiritual character of the world. One cannot possibly be Reformed and at the same time deny that the school of the world is precisely that: a worldly school, a school of the lie. Certainly, the world can present mere facts,—historical, geographic, scientific, mathematical, etc.—and these she can give formally correct. But, education is not a mere giving of naked facts. The world itself maintains that in education the facts must be interpreted and explained in their proper light and perspective. Therein she condemns herself. She takes God out of His own creation. He is not the Maker and Sustainer of all things. She takes God out of history. The latter is not the realization of His counsel and the work of His providence. She refuses God a place in geography and science. These are not the wonders of the Almighty. She denies Him a place in civics. All authority and government is not from and unto Him. God is not in all the thoughts of the world. And, mind you, these things the world does deliberately, intentionally. Does this, or does this not, make the world a liar and her education a false education?

A glimpse into our own hearts will verify the truth of what has been said and the above evaluation of the world. We, too, are by nature "after the flesh." We are inclined to be carnal, earthly, sinful, false even now. What place does God have in *your* singing? *Your* speaking? *Your* play? *Your* work? What percentage of *your* life, *your* time is consciously and wholeheartedly devoted to God? In how far is *your* life dedicated to the quest of the truth?

The author of Proverbs is speaking to you and me: Buy the truth, and sell it not!

In Christian practice.

The application of this exhortation may be as broad as life itself. The things I wish to say with a view to the season that lies before us are but a fragment, therefore, of what might be said in this connection.

As churches we must buy the truth.

How easily we sell for very incidental considerations. We yearn to see our congregations grow. We want to draw people to our services; others must be prevented from leaving us. Among one another and with the world round about us we desire to keep the

peace. Gradually we compromise. We yield a little here and a little there until all the sharper points of doctrine and life are filed down to suit mere man. We court the friendship of the world because it is easier and profitable, too—outwardly. Against this danger we must be on our guard constantly.

Let us be mindful of our high calling with respect to God's cause and church. Let us resist without compromise every departure from the truth, be it in doctrine or practice. Let us be adamant in our position against all them who plot to deliver the citadel to the foe. Let us insist that the pure and unadulterated truth be maintained from our pulpits. Be content with nothing less. Let us give the Word of God the supreme place in our midst, and, let us love it, search it, live it. Let us instruct our youth in the doctrine that is according to salvation and in a walk of life that is unto the glory of our God. Let all heresy and conformity to the world be rooted out from the beginning.

As children of God let us buy the truth *personally*.

Buy it in the way of personal, prayerful study of the Word of God. How easily we sell also here. We are too busy to study; there is no time to read things worth while. Or, we are too tired after a day's work. Some complain that they simply have no pleasure in reading. In most cases this means: in reading things that pertain to truth and doctrine. As though lack of desire can ever be a valid excuse for failing to study the truth of God. Others have not the necessary funds for Christian literature. These, e.g., cannot afford the Standard Bearer. For these and other reasons, then, there is little or no studying of the Word of God in many of our homes.

There can be no escaping the fruits of such indifference and selling of the truth. Such people remain ignorant and weak. They remain children wherein they should be men. If the Word of God is truly "the lamp before our feet and the light upon our pathway", we cannot ignore it with impunity. Usually, too, such people fail to profit from the preaching of the Word as they should. Only the most superficial type of preaching can be grasped by them. All else is too deep. Is it surprising? And, is it right and honest for such people to lay the blame for their failure to understand at the door of the preacher? Certainly, the preaching of the Word is in many weaknesses. Of course there is room always for Christian, wholesome criticism. Nevertheless, those who do nothing themselves to be founded in the truth of God have scarcely the moral right to judge the preaching by the pastor. Here, if anywhere, the word of the Lord Jesus applies, "First cast out the beam out of thine own eye; and then shalt thou see clearly to cast out the mote out of thy brother's eye."

Parents, children, young men, young women,—let us make use of the lamp of God's Word. It is our only guide, our entire comfort, our sole instruction. Read

the Word of God itself. We read so much about the Word of God; we read so little in Scripture itself. Let Holy Writ itself speak to you. Read the products of them whose life's task it is to study Scripture and unto whom the Lord has given the talent and the insight to see depths in His Word which are hidden from us. Meditate on the truth in your quiet hours and discuss it in your Christian gatherings. The truth will live for us in the measure we not only read it, but contemplate it. There is time for this, if only we seek the time. Reading is naturally a greater pleasure for one than for another, yet, we all should cultivate the desire to study. Then, too, the means will be there for the most necessary literature. There are those who cannot afford to read the Standard Bearer, but who can ride in cars, hunt and fish, smoke cigars and chew gum. Yes, chew gum,—after all, the price of four sticks of Spear-mint per week will bring the Standard Bearer to your very door. There are those who cannot read the Standard Bearer, but who are faithful subscribers to the Grand Rapids Press, even though the price of one years subscription to the latter will give you the former for no less than three years. Let us be honest. God is not mocked.

Buy the truth, too, with respect to the church of God.

We sell the truth when we become or remain members of a certain church, even though we know that it has departed from the truth, merely for the sake of peace, because of relative or friend, because it is larger and the budget smaller, or because of a young man or young lady, who is dearer to us than the very Word and truth of God.

We belong there, and there only, where according to our deepest convictions the purest doctrine is confessed and preached. We may not assume the attitude: this or that church is close enough to the truth. That attitude places man above God. Neither is there truth in this "close enough" attitude. No church who has departed from the truth is "close enough". Our young men and young women may not permit themselves to be drawn away from the church where, according to their consciences, they belong. Let them beware, therefore, whom they seek as friend and mate. Do not be content with anything and everything. Do not take anything for husband or wife, irrespective of church or creed. Do not be lured away by no more than a pretty or handsome face. (If indeed that much is gained). When you look about for a mate in life consider the truth from the very beginning. Seek a Christian mate. Look for a Christian partner, one that will love the truth and the church that is dear to you, one that can and will discuss the truth with you, one that can and will aid you in bringing up your children in the pure doctrine of the Word of God. In all earnestness, look not only for a husband or wife; look for a father and mother for the children it may please the

Lord to give you. Many have come to us from other churches and circles who are distinct assets for our congregations. For these and with these we are grateful. Oftener, however, the fruits of intermarriage are bitter, indeed. Let our young people not only, but also our parents, take a firm stand in these matters.

Buy the truth with respect to *your children*.

We sell the truth when we become lax toward catechism and Sunday School. In our own churches, too, the spiritual welfare of many of our children is sacrificed on the altar of money or sport or ease.

Buy the truth for your children in your home life. Do what is in your power to instruct them in the ways of the Lord. Help them with their catechism lessons. Speak to them yourself. Procure for them a reliable Bible Story Book. Read to them and apply to their lives that which you read. Blessed are those children who have parents that are zealous in the way of Christian training. God help the children who have parents that are so full of the world, that there is no time or inclination to be concerned about the eternal welfare of their souls.

And buy the truth with respect to the matter of Christian instruction. Do not look for reasons to send your children to the schools of the world, as a small minority of our parents do. Let such remember: a. Principally we may defend no other principle than that the children of the covenant must be trained daily in the way of the covenant. b. It is not true that the Christian schools today are no better than the schools of the world. This is a contemptible lie. c. The Christian school is historically the school of the Kingdom of God vs. the world; of the truth vs. the lie. They stand as testimonies against the God-less and Christ-less education of the world. d. If the schools today become impossible for us, there remains for us but one calling. Never may we go to the world. We must build schools of our own. How serious many people are in their complaints against the present Christian schools is only too evident from the interest they reveal in possible schools of our own. Let us not be too righteous in word when actually our main objection to the Christian school is the tuition. e. The Christian schools themselves teach our children that they must live alone in this world. Even the Catholics and the Lutherans appreciate this element. f. We may not raise a generation that is estranged to the very principle of Christian education. That we do by patronizing the public schools. That is not testifying against the evils in the Christian schools today. That is killing the very principle of Christian education. No, buy the truth also in this respect. The schools of the nation are about to open their doors to receive the children of the nation for another year; worldly schools for worldly children; Christian schools for Christian children. Let us walk in the way of the Lord. Send your seed where it is in its place and take interest in the instruction that is

given it. Then you may expect the blessing of the Lord. The curse of the Lord is in the house of the wicked. Then, too, you are applying your Prot. Ref. principles to daily life. I am grateful, let me add, that our denomination leads all others in the percentage of children attending the Christian school. That is the case, is it not, Mr. Fakkema?

Not vain in the Lord.

Buy the truth, and sell it not!

The fruit of such a Christian life will assuredly be yours in the measure you heed this admonition. "Your labor is not in vain in the Lord."

Your church will increase in the grace and knowledge of the Lord, instead of perishing for want of true knowledge. It will be strong in doctrine and Christian practice, a light in the midst of a world that lies in darkness. There will be abundance of spiritual life and joy.

Your children will learn that the things of God are above all things precious and glorious. They will be instructed and founded in the truth and thus qualified to reveal themselves as children of the light. Parents will experience the truth of the word, "When they will become old, they will not depart from it."

You yourself will penetrate more deeply into the mysteries of the Word and Kingdom of God. You will be confirmed in the faith and find increased happiness in the service of Jehovah, Whom to know is everlasting life. Much doubt, which now beclouds the life of many a Christian, will be dispelled, as the mist vanishes before the rising sun.

Above all, His name will be magnified "out of Whom and through Whom and unto Whom are all things."

To us also comes the word of the prophet, "Turn ye turn ye from your evil ways; for *why will ye die, O house of Israel?*"

"Grace and truth shall mark the way
Where the Lord His own will lead,
If His word they still obey,
And His testimonies heed.

"They that fear and love the Lord
Shall Jehovah's friendship know;
He will grace to them accord,
And His faithful covenant show."

R. Veldman.

NOTICE—CONSISTORIES

The price of the copies of the Conference Speech of Rev. H. Hoeksema are 20 cents per copy. (Holland or English). Please order yours now.

The Board.

The Divine Forgiveness Of Sins

Sin is guilt. Guilt is obligation to pay. Sin involves us in the obligation to suffer the extreme penalty, the wrath of God. And this wrath of God is eternal. For God is eternal life. Man, created as adapted to God's service and communion, can experience peace and happiness only in fellowship with the Most High. The love of God, my love of God and God's love of me, is for me eternal life and joy. Sin deprives us of this happiness. It places us in the state of guilt. And God, Who maintains Himself and will not suffer evil to go unpunished, cannot enter with man into covenant fellowship unless the penalty of the eternal wrath of Jehovah has been paid. The sinner must experience in the way of eternal death, the suffering of the Lord's eternal indignation, that he has separated himself from the sole Fount of life. Besides, no sinner can escape this Divine penalty. In this essay we would briefly point out that the forgiveness of sin, that Jehovah will not impute iniquity to us, will not hold us responsible for our transgressions, is exclusively Divine.

The forgiveness of sin is impossible by man for a threefold reason. Firstly, man cannot pay the extreme penalty. This point needs little comment. The punishment of sin is an eternal death, a bottomless abyss, consisting of the eternal wrath of the Lord. It lies in the very nature of the case that the creature, who will bear the endless wrath of God in hell, because of the eternal character of this penalty, can never make amends for an evil once committed. Our service of Jehovah is an obligation. God is God and we are the work of His hands. Therefore it is our duty to love the Lord with all our heart and mind and soul and strength. Our service of God is never meritorious. We can never do anything "extra" before God, cannot work "overtime" in His service. Even if we should serve Him all the moments of our life, without ever transgressing against His law, we would still be unprofitable servants. We will then have merely done our duty. From this we conclude that man can never make amends for an evil once committed. Presuppose, if you can, a "Nathaniel" who sinned against the Lord during the first moments of his life. Should he serve God perfectly all the rest of his days, he, in that service of the Lord, would merely be doing that which is his duty. And the one sin that he committed will remain unpaid. This, in the second place, renders it impossible for any man to effect the forgiveness of sin. Thirdly, man can never satisfy the requirement of God's righteousness by which atonement is alone possible. This requirement is obedience. God must be acknowledged as God also in the suffering of His wrath. The murderer, who curses God when he pays with his life in the electric chair, has paid the penalty as far as our civil law is concerned. Before God, however, such payment for sin committed has no atoning value. God's

wrath must be borne in obedience. It must be voluntary, an act of the will. Man must love God. He must realize that the very righteousness of God is "at stake", that God would cease to be God were iniquity to be unpunished. Hence, the sinner must love God even in hell. He must bear His fearful indignation, in love, as an act of the will. Besides, it lies in the very nature of the case that if any act of man, also when he suffers for his sin, is to be pleasing in the Lord's sight, it must be performed for God's sake, in harmony with His righteousness. This requirement no mortal can fulfil. Not only are we unable to pay the extreme penalty because it is eternal; not only is it impossible to make amends for an evil once committed; but, even eternally, we will never be able to decrease our debt before God. We are children, not of obedience, but of disobedience. Even eternally man, who will bear the burden of God's wrath, will never be able to carry it away—spiritual obedience will never characterize his suffering. Because of this threefold reason the forgiveness of sins lies beyond all human possibility. Nevertheless, all three requisites must be met if God is to blot out our transgression.

The forgiveness of our sins is Divine. It is possible only by God. We must never confess forgiveness with forgetfulness. That God forgives sins does not mean that He simply will not impute them unto us. The Lord never cancels debt. In this sense He does not cast our debt into a sea of "eternal forgetfulness." He never grants such "pardon". Never does any sin remain unpunished. That Jehovah forgives, blots out sin means nothing less than that He actually carries our guilt away. And this is possible only by God for a two-fold reason. Firstly, as the Personal Son of God our Lord could suffer for our guilt. Guilt is imputed to the person. Represented by Adam before God, we are all judicially in him and guilty before the Lord. Adam's guilt is our guilt. Therefore it is impossible for a mortal to die for another inasmuch as he must die for Himself. Jesus, as the Personal Son of God was Himself innocent. He could therefore assume the guilt of another. Secondly, as the everlasting Jehovah our Saviour was able to satisfy fully the righteousness of God and carry away the infinite burden of His wrath.

How does God forgive our sins? Eternally the Lord knew a people in Christ Jesus in sovereign love. Eternally Jehovah Himself willed to be the Head of that people whom He would lead through sin and death into glory. This Headship of Christ is the sovereign basis for His suffering and death. Christ died upon Calvary because God's righteousness demanded His death. And God's righteousness demanded His death because the body is represented in its Head and the Head is held responsible for the body. In eternity it was Jehovah Himself, in the second person of the Trinity, Who bore Zion's eternal guilt, paid for all our sins, and merited for us everlasting life. This

Divine forgiveness is also realized in time. It is Jehovah Himself Who descends into the likeness of our human nature. He took upon Himself our flesh and blood, Himself without sin, yet assuming our guilty relation to the law of God. Particularly upon the cross He bore our guilt away. Throughout His entire sojourn among us His face was directed to Golgotha. All things led to the cross. There the hour of God's wrath struck. Upon Calvary He descended into the fearful depths of the eternal wrath of God. And He bore the wrath of God alone. "I, even I, blot out your transgressions", saith the Lord. Because of this all His disciples must forsake Him. There is none among the children of Zion who can render aid to Jerusalem's Deliverer. He alone can bear our guilt. He alone must bear our guilt. And He alone does bear our guilt. Moreover, He bears the wrath of God in perfect obedience. Although His human nature is filled with terror in the garden of Gethsemane, recoils from the fearful way it must tread, even desires, humanly, another way of salvation than the way of His death, yet His human terror never causes Him to rebel against the Will of God. And when in the garden the terror of Calvary grips His soul, Jesus struggles, not to revolt against His God, but to submit Himself to the Will of Jehovah and experience peace in His terror-stricken soul. And when finally He is nailed to the cross, Christ suffers the wrath of God, consciously, willingly, even unto the eternal end. Jehovah Himself, in the likeness of sinful flesh, by His own blood, writes "Paid" behind our iniquities.

This is not all. Even as it is God alone Who forgives us our sins, from eternity and upon the cross, so it is God alone Who forgives sin in the consciousness of the believer. For it surely is not true that God does "His part" on the cross but that the rest is left to man. My faith is not my hand reaching out to God, my part in the work of salvation in distinction from God's part; to the contrary it is the gift of God which He sovereignly bestows upon His people. And when He irresistibly draws His people out of darkness into light He leads them unto the foot of the cross. He causes us to see our utter hopelessness by nature, that we cannot carry away our guilt but, to the contrary, increase it. He causes us to confess our sin and hopelessness, to take refuge to the cross of Golgotha. He sanctifies that cross to my heart and grants me the assurance that Christ died also for me because God knew also me in everlasting love. And thus we confess: "Thou, Lord, canst only forgive sin, and didst forgive my sin, by Thyself, upon the accursed tree of Calvary."

This Divine forgiveness of sins, in harmony with God's righteousness, is the only possibility for our salvation. Sin must be atoned. God's justice must be satisfied. The Lord cannot enter into a relation of friendship with man except upon the basis of perfect righteousness. And shall the sinner again be received

into favour with God His sins must be fully paid. However, this Divine forgiveness, realized for God's people by Immanuel, is also the foundation of our salvation. Having satisfied for all our sins and merited eternal life, Christ thereby made our salvation sure. Having been redeemed by righteousness Zion must and shall be saved to the uttermost. None can possibly perish. But, also only they will be saved. The doctrine of particular atonement, which is the only possible atonement, renders every other conception impossible. It condemns the common theory of to-day, expressed in the First Point of Kalamazoo, 1924, that God is desirous of the salvation of others than the elect.

Finally, that God alone forgives sin, that He alone accomplished this forgiveness, is "for His own sake" according to the prophet, Isaiah. He alone redeemed His people in order that His Name alone should receive glory. Therefore Jehovah willed the deep way of sin, misery and death. Therefore Jehovah sovereignly willed that we should become involved in a guilt which we would never be able to bear away, that man would plunge into a night of death and misery out of which he could impossibility deliver himself. And therefore God is the sole Deliverer. He alone bears the wrath of God, pays the penalty, merits eternal life. In order that all flesh may forever be silent, and that even eternally the children of Zion may sing the praises of their God Who called them out of darkness into His marvellous light.

H. Veldman.

CLASSIS WEST

De Classis, bestaande uit onze kerken West van de Mississippi, vergadert, D. V. den 20sten September, 1939, om 9 uur des voormiddags in het kerkgebouw der Prot. Geref. Kerk te Hull, Iowa. Stukken voor het agendum dienen verzonden te worden aan Mr. Ed. Vander Werff, Hull, Iowa.

Aldaar Cand. Blankespoor het beroep aangenomen heeft naar Orange City en Cand. Vis dat van Rock Valley, zal hun classicale examen plaats hebben naar de volgende orde:

Dogmatiek I-II — Ds. G. Lubbers
 Dogmatiek III-IV — Ds. A. Cammenga
 Dogmatiek V-VI — Ds. M. Gritters
 Belijdenisschriften — Ds. W. Verhil
 Kennis der Heilige Schrift — Ds. A. Petter
 Controvers — Ds. J. Vander Breggen
 Practica — Ds. G. Vos

Deze examinatie zal des namiddags aanvangen om 1:30.

Amos

The name of the prophet, Amos, means burden bearer. He was not the father of Isaiah whose name was also Amos. The Book tells us the following about the history of the prophet. His home was in Tekoah the modern Tekua, located about 12 miles south of Jerusalem and about 6 miles south of Bethlehem. According to tradition it was a place where many shepherds grazed their flocks.

Amos was no prophet by profession, that is, he was no member of the prophetic guild, and came from no prophetic school. His occupation was that of a herdsman. It is a question whether he was the owner either wholly or in part of the flocks he shepherded or whether his flocks belonged to another, so that we are to think of him merely as a shepherd or hireling. The two Hebrew words which Amos uses to signify his occupation are nachad and bokar. The former means a sheep master. The word is applied to king Mesha of Moab who is called the sheep master in the English version, (II Kings 3:4). According to some linguists a nachad was not only a master of sheep, but sometimes only a mere hirely. The second word, bokar, means a shepherd. This Amos calls himself in 2:14. It must therefore remain an open question whether the prophet was a sheep master or merely a hireling. The fact that he says to the false prophet, I am a shepherd, is no positive proof at all that he owned even in part the flock he attended.

The prophet also calls himself a gatherer of sycamore fruit, 7:14. One may still find everywhere on the border of the Syrian desert shepherds nourishing a few fruit trees around the wells of their pastures in order to supplement their milk diet. The fruit was the poorest yet most easily grown. The sycamore was a fig mulberry tree that grew abundantly in southern Palestine to the size of a walnut tree. The fruit grew in clusters like grapes. And the fruit was like a small fig. What little taste it has is wooden. Because it is infested with a small insect, it must be punctured to let the insect escape and in its escaping it carries with it a bitter juice. Then the fruit ripens and becomes edible.

Both of the prophet's occupations were humble. If he was a sheepmaster he was not very wealthy, for he says of himself that he followed the flock. 7:14.

It thus appears that Amos was a hearty countryman, living in the open. His language and figures bear witness to this. Compare the following: 2:13; 3:4; 5:8; 6:12.

Thus the call reached him as he followed the sheep. Here, some would say, we have an instance of a mighty prophet with no training or previous preparation. This is not true. The call found him fully prepared. To begin with he belonged to the faithful remnant. He was an Israelite who was loyal to Jehovah, a real

lover of God, who with a quickened conscience meditated on the things of God in the solitude of the desert. And he had much food for thought as the Lord at the very outset had given unto His people a revelation of Himself and of His purposes. The first one to whom this revelation came was Adam. And in the mouths of all the prophets that came after, Enos, Abraham, Moses etc., this revelation continued to enlarge. As was said in another connection, even the exile had been foretold by Moses. It is not true therefore as most modern commentators maintain, even the more conservative, that Amos came with a new theology. Fact is, he came with the old tried doctrine. It was while he was following the flock that Amos was led into the things of God. Also in many other ways the Lord shaped him into a vessel meet for the master's use, by this lonely shepherds life. Being a poor herdsman, he would be struck by the extravagances and luxury of the rich. Being a man pure of heart, living among the hills, he would be repelled by the corruption of the aristocracy. He had further to defend his sheep against the bear and the lion. From the maul of these beasts the Lord, it may be imagined, had delivered him. Thus he went forth as a shepherd with faith in God as his defender.

Further, His occupation as a wool grower must have necessitated journies among the markets of the land, where he had opportunity to familiarize himself with Northern Israel, her cities and Northern life and worship. At least the prophet was acquainted with the facts, the poverty of the people, the oppression by the rich, the tyranny of the rulers, the immorality of the priests, and he knew that the sins of Israel spelled its ruin. He was not deceived by the military strength of the people, by their recent victories over Syria, and by their false doctrine according to which Jehovah is against the heathen nations, even in the interest of all apostate Israel. Such a man was Amos.

When the call came to him he left his flocks immediately and went to Bethel, the religious center of the Northern kingdom. There in sight of the royal sanctuary (7:13) he delivered his burden or message. He was rebuked by the false prophet Amaziah, but the only effect this rebuff had was to stimulate him to greater activity.

According to chapter 1:1, Amos prophesied while Jeroboam II was king of Israel and Uzziah, king of Judah. Thus his labors fall between the years 789 and 737. Amos was a prophet of the 8th century, the same as Hoshea, Micha, and Isaiah. It can be shown that he did not prophesy during this entire period, but during its later half. Consider that the entire Book deals with the evil consequences of the prosperity resulting from the successful wars of Jeroboam II against Syria. These wars were fought after 760. We therefore place the activity of Amos after the middle of Jeroboam's reign, about 760 to 755 B.C.

The period in which Amos prophesied was one of great prosperity for both Israel and Judah. For Israel this era had been immediately preceded by a period of extreme depression. During the reign of Jehu and Jehoahaz, the successor of Jehu, the anger of Jehovah, so we read in II Kings 13:3, was kindled against Israel and He delivered them into the hand of Hazeel, and in the hand of Benhadad the son of Hazeel. And once more in verse 7 of this chapter, "he left none to Jehoahaz of the people save 50 horsemen, and 10 chariots and 10,000 footmen, for the king of Syria destroyed them." Israel seemed on the verge of being destroyed. But the Lord once again sent salvation by the successor of Jehoahaz, namely, Joash (also called Jehoahash.) Of him we read, "he took again out of the hand of Benhadad, son of Hazael, the cities which he had taken out of the hand of Jehoahaz, his father, by war. Three times did Joash smite him and recovered the cities of Israel (II Kings 13:25). Jeroboam II continued the successes of his predecessors. He became a "savior of Israel" (II Kings 14:27). He recovered all the territory that had been lost even expanding Israel's territory in every direction. He even captured Damascus (II Kings 14:23-29). Upon these successes in war, commerce revived and the internal resources of Israel were developed. As a result, Israel rose to a pitch of power and prosperity higher than the nation had known since the division of the kingdom.

But this prosperity was accompanied and followed by moral decay and spiritual degeneration on the part of the nation. The Book of Kings gives nothing but the briefest outline of Israel's history during this period. For a vivid and detailed description of the social, moral, and religious condition of Israel and Judah during this eighth century, we must go to these 8th century prophets namely Amos and Hosea in Israel and Isaiah and Micah in Judah.

We find in the prophecy of Amos, the vivid picture of the following:

a. *Prosperity in Israel.* The rich wallowed in luxury made possible by increased wealth. They built their palaces of hewn stone (5:2) and paneled them with ivory (3:15). They had pretentious summer and winter residences (3:15) with interiors most extravagantly furnished (3:13; 6:4).

b. *A moral decay.* This luxury was accompanied by drunken revelry (6:5, 6). There was extravagance on every hand, only the choicest and best of everything in the way of oils, meats and music could satisfy (6:4, 5, 6).

c. *Religious decay* shrouded in a great show, religiosity consisting in sacrifice (7:13). The king patronized the sanctuary in Bethel. It was thronged with worshippers (9:1). The other sanctuaries were also diligently visited (4:4, 5; 8:4). There was a bringing of offerings and tithes in abundance (5:5, 21-23).

d. *Oppression and corruption in the courts.* The rich obtained their wealth by robbery (3:10); by oppressing the poor and needy who were driven into slavery by their creditors (2:7; 8:6); by dishonest trading (8:4-6); by exacting presents and bribes (5:11, 12). The women of the rich were as corrupt as the men. To satisfy their appetites, they urged their husbands to greater cruelty (4:1). There was a shameful corruption of the courts of justices (5:7, 19, 12; 6:12). The poor could get no hearing and justice was bought and sold (5:12). Immoralities were practiced without shame (7:7). Trademen were vexed because the sacred days interrupted their greedy pursuit after gain (8:5). The leaders who should have set an example of godliness were masters in vice and crime (6:1-6). Those who wantonly championed the right and rebuked the wrong were despised and abhorred (5:10; 7:10-13).

With all this wickedness there went a feeling of absolute security and selfrighteousness. The great mass of people believed that Jehovah was in duty bound to protect them as did the Jews in Jesus' day. They said we are the seed of Abraham and God's chosen people, hence we dwell safely (5:14). It shows that they had no insight into the character of God. It was this wickedness and these wrong thoughts of God against which Amos raised his voice. *The argument of his discourse may be briefly stated thus:* Israel is the people of Jehovah, His absolute possession. He chose the sons of Abraham and delivered them from Egypt, led them in the wilderness and established them in His, God's own land.

This is fundamental to the discourse of Amos, the major premise of the remaining discourse. From the foregoing, according to the prophet, it follows that Israel is God's handiwork absolutely, belongs to the Lord. They are His people and He their absolute King. Hence the nation is in duty bound to serve Him and to pay homage (2:9, 10; 3:1-2). But Israel forsook God and despised His covenant, but the Lord cannot relax His hold on the people that are His. Therefore He will continue to possess them to destroy them and thus maintain His sovereignty. But the Lord has His people according to election. The discourse ends with a depiction of the future glory of the church.

We find in this prophetic discourse a reiteration of the declaration made unto Abraham: "They cursing thee will I curse, they blessing thee will I bless." The attitude of the surrounding nations toward Israel was that of hostility. Israel, God's heritage, was throughout the centuries hated and persecuted by the Philistines and Phoenicians, Edom, Ammon and Moab. How the nations were disposed to the church of the old dispensation is vividly described and lamented in Ps. 83. The Psalm reads in part as follows: "Keep not Thou silent O God! Hold not Thy peace and be not still O God! For lo Thy enemies make a tumult: and they that hate Thee have lifted up the head. They have

taken crafty counsel against Thy people, and consulted against Thy hidden ones. They have said, come, let us cut them off from being a nation, that the Name of Israel may be no more in remembrance. For they have consulted with one consent, they are confederate against Thee." The nations mentioned by the Psalmist are the same as those mentioned by Amos. They curse Israel in their hearts and such is the stand taken by the Psalmist, in cursing Israel, they curse God. They hate Jehovah, and thus Israel through whom and in respect to whom Jehovah exhibited His glories, to wit, His righteousness, mercy and limitless power. Therefore the Psalmist prays for the destruction of these nations. He does so, it should be borne in mind, as the inspired agent of God. The spirit animating from his prayer is holy and his prayer has normative value. The stand taken by the Psalmist is that of Amos and of all the prophets. What the Psalmist prays for, Amos predicts. The nations assailing Israel and thus assailing God shall be destroyed.

Place in the room of the Old Testament theocracy, the Church universal of the New Testament dispensation and in the room of the aforesaid nations, the anti-christian power in the world and the above-cited prediction of Amos (chapters 1 and 2) are as timely today as then. Fraught with comfort are they for the people of God of the New as well as the Old dispensation.

The Book has another element in it that gives it permanent value. This discourse may truly be said to be an exposition, or better said, a vivid exemplification of the vital truth that may be formulated thus: He that called Israel and brought Israel into being by His call is God, holy and righteous. Israel, therefore, must be holy in all manner of conversation if it would dwell before God's face and live. Let Israel remember that with God there is no respect of persons that He judges according to every man's work, be he Jew or Gentile.

Israel's God is holy, righteous. This is especially the attribute of God emphasized by Amos. He demands righteousness in His people, and this is the same as saying that He demands of His people that they shall cleave unto Him as the God of righteousness and as their Savior and walk in His righteous ways. But His people foresook Him, and despised His righteous ordinances. The prophet Amos as a defender of God and His cause, exposes the sins of God's people, and flays them for despising God's covenant, and predicts their destruction. Yet Israel refused to hear for they believed that with Jehovah there was actually respect of persons; that He was partial to them no matter how sinful their conduct. This popular misapprehension of the character of Jehovah found expression in a mistaken religious zeal. The people thought that so long as the external religious requirements were met, faith of Jehovah was assured even though they worshipped

with hearts far from Him and with hands full of blood. But the prophet attacks their false notion of God's character. He will deal with the despisers of His Name in Israel as He deals with the wicked nations of the earth, for with Him there is no respect of persons. In their external religion He can take no delight. He hates this service as sin, which it is. It is an abomination to Him.

Herewith the prophet does not deny that God has His chosen people upon whom He pours His love. But the great truth that the prophet drives home is that no man may claim to belong to this people unless he be holy as God is holy. The wicked Israelites not holy unto the Lord will therefore be destroyed, yet within this nation that is destroyed, God has His remnant, the elect. This follows from the fact that the prophet closes his discourse with a promise that the tabernacle of David shall be raised up and that Israel shall possess the elect of all nations. Here the prophet reiterates the promise made centuries before, the promise namely, that in Abraham, that is in Christ, all the nations shall be blessed.

We made the statement that Amos emphasizes God's righteousness. He does this but not as seems to be the common view, to the exclusion of His love. For the prophet speaks of a remnant, of the tabernacle of David that shall be raised up. Fact is, that God lavishes His love upon this elect people, and this love is boundless. For the remnant is by nature as wicked as the reprobated element who in history appear as the despisers of God's covenant who never come to repentance. The elect Israel was a people also drawn away by the wicked. They too deserved the exile, but in them the chastisement of God worked the peaceful fruit of righteousness. These repented and besought the throne of God for mercy and the Lord led them with His mercy.

G. M. O.

NOTICE

The annual meeting of the R.F.P.A. (Standard Bearer) will be held Thursday, September 21, at 7:45 P.M. New board members will be elected from the following nomination: W. Koster, F. Pipe, R. Schaafsma, Rev. H. Veldman, B. Woudenberg and A. Wychers. All members and readers are requested to attend this meeting. A new proposal of operating our Society will come up for discussion. Rev. H. Hoeksema will deliver a speech. Opportunity will be given to pay membership or subscription fees. Collectors will be present at 7 o'clock.

The Board.